

PÄRSKEITÄ

4/02-03

PÄRSKEITÄ

SISÄLLYS:

- 3 Kouluterveydenhoito toimii tiiminä
- 4 Neiti Rekonen matkalla Reimsiin
- 6 Carpe diem!
- 8 Kesäloma - ahdistuksen aiheuttaja vai helpotuksen huokaus?
- 10 Sarja: kerran ressu, aina ressu? - Haastateltavana tohtori Pentti Arajärvi
- 12 Laastari ei aina riitä - ovathan ensiaputaitosi kunnossa?
- 14 Sivistyneitä on turha sivistää sivistyksellä, mutta entä taiteella?
- 17 Forza Azurri!
- 18 Kulttuuriviikko 5.-7.5.03 "Ole lapsi - edes päivä tai kaksi"
- 21 Sanottua spesiaali
- 23 Pärskeitä voittoon

Kommentteja ja palautetta lehdestä otetaan mielellään vastaan osoitteessa parskeita@yahoo.com

Kansikuvan on piirtänyt Katri Tikkanen

Päätoimittaja
Elle Yli-Ojanperä

Toimitussihteeri
Elina Arkko

Toimittajat ja kuvittajat
Ulla Alava
Meri Erkkilä
Janne Helistö
Johanna Holappa
Eeva Hotari
Ella Häkkinen
Nea Jansson
Tiina Kulmala
Tia Leivo
Piia Lempiäinen
Meri Liukkonen
Mira Malhotra
Laika Nevalainen

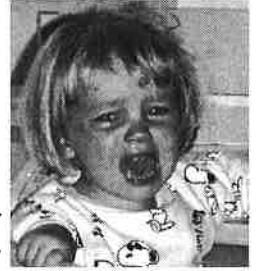
Tuomas Paavola
Terhi Paikkala
Laura Peltonen
Katariina Riekkola
Viena Rossi
Milla Sonninen
Jenni Stenman
Helena Sorva
Mia Tiittanen
Katri Tikkanen
Katri Uronen
Karoliina Valo
Krista Viren

Taiteijat
Anna Pohjolainen
Leea Tiusanen

Vastaava opettaja
Ilkka Kuivalainen

Pääkirjoitus

Elle Yli-Ojanperä

Eräänä aamuna herään auringonpaisteseen, joka siivilöityy sädekaihtimien lävitse. Linnut laulelevat iloisesti jo puoli seitsemän aikoihin, ja taivas on sininen kuin suomalaisen mieli. Voi, kuinka söpöä. Raahaudun yläkertaan laittamaan teetä ja lukemaan hesaria. Jaahas, Irakissa on yhä kaaosta, Jyväskylässä ammuttiin miestä ja jonkun turkistarhaan hyökättiin. Haukottelen ja kääntelen sivuja – yksi elämä, kaksi elämää, kolme... Kuolinilmoituksia onkin tänään kaksi sivua. Teetä on kupissa vielä puolet jäljellä, kun päädyn sarjakuvaosioon. Naurahdan mielessäni ivallisesti. Tähänkin on tietysti syy, miksi sarjakuvat ovat lehden loppupäässä. Shit happens but hey, gotta think positive.

Istuessani bussissa kuulen omat ajatukseni liiankin hyvin. Oli sää millainen tahansa, ilmapiiri on koulumatkalla aina sama: Radio ei ole päällä, kukaan ei sano sanaakaan. Jos sulkee silmänsä, niin ilman moottorin mörinää, tuolien täriseistä ja sanomalehtien sivujen kääntämisestä tuntuu kuin istuisi tyhjiössä. Ihmiset ovat kuolleita. Ihmiset ovat rutiiniensa orjia, matoja, jotka luikertelevat elämänsä halki syvimpään koloon. Syvimmässä kolossa ei odota lepo vaan ikuinen rauhattomuuden tunne, että jotakin on jäänyt tekemättä. Jotakin on jäänyt saavuttamatta. Bussi seisautuu valoihin.

Ostan ärrältä lisää teetä ja kävelen koululle - samaa reittiä kuin ennenkin, samaa vauhtia kuin ennen pysähtyen samoissa kohdissa kuin ennen. Koulussa matelen tunneille, vietän normaalin päivän ja palaan samaa reittiä linja-autoasemalle. Istahdan tyhjälle penkille ja jään tuijottamaan ikkunasta. Aurinko paistaa edelleen. Kenelle se paistaa? Miksi se paistaa? Jos aurinkoa ei olisi, ei olisi elämää... Onko sitä nyt? Jos tämä on elämää, älkää kertoko sitä minulle. Tahdon uskoa, oli se totta tai ei, että jonain päivänä elämä vasta alkaa. Ei tässä voi olla kaikki mitä voi olla. Joku on nyt erehtynyt!

Elämä on määritelty tietosanakirjassa elävissä eliöissä tapahtuvien ilmiöiden yhteisnimitykseksi. Jaa minkä ilmiöiden? Vastaukseksi saan liudan esimerkkejä kemiallisista reaktioista, alkuaineista ja DNA:sta. Tätäkö on elämä? Eikö sillä ole sen syvempää merkitystä? Onko sillä sitten niin suurta merkitystä, että Irakissa kuoli ihmisiä, jyväskyläläistä miestä ammuttiin ja turkistarhasta vapautettiin kettuja? Nehän olivat vain kasa kemiallisia reaktioita, alkuaineita ja DNA:ta! Läjä materiaa, joka kuluttaa Maan resursseja.

Ihmiset toimivat kuin solut ympäröivässä maailmassa: jokaisella on oma tehtävänsä ja toimintakaavaa noudatetaan. Kapinoivat solut ovat haitaksi kokonaisuudelle, ja ne tuhoutuvat tai tuhotaan. Tuomiot langetetaan ylhäältä, missä älykkäimmät ja tärkeimmät solut määräävät ja johtavat. Jos niitä vahingoitetaan, kärsivät muutkin. Halusitte tai ette, olette aina diktatuurin alaisia. Homo homini cellula.

Yritetään tässä nyt sitten nauttia kesästä. Voittehan uskotella itsellenne, ettette enää ole riippuvaisia aikatauluistanne. Niin paljon. Tästäkin huolimatta, hyvät lomat!

Kouluterveydenhoito toimii tiiminä

Tarvittaessa koulussamme pääsee terveydenhoitajan, lääkärin tai psykologin puheille. Heidän huoneensa löytyvät koulun pohjakerroksesta.

Terkkari auttaa aina

Ystävällisen oloinen ja hymyileväinen terveydenhoitajamme **Marjukka Viiala** on työskennellyt Ressussa jo kahdeksan vuoden ajan. Hänen työnsä on enimmäkseen ennaltaehkäisevää terveydenhuoltoa. Kaikki ressut tapaavat hänet ainakin kerran opiskeluaikanaan, sillä jokaiselle lukion oppilaalle tehdään terveystarkastus ensimmäisen opiskeluvuoden aikana. Terveydenhoitajan puoleen käännyttään usein myös esimerkiksi ehkäisy- ja ruokavalioasioiden askarruttaessa tai kun halutaan mittaattaa hemoglobiinia tai hoitaa pienistä tapaturmista saatuja vammoja.

Terveydenhoitajan luona käy keskimäärin 10-30 asiakasta päivässä. Heidän joukossaan saattaa myös olla esimerkiksi verenpainettaan mittaattavia opettajia, sillä vaikka opettajille onkin tarjolla työterveyshuolto Forumissa, tuntuvat he pienemmissä pulmissa mielellään käyvän kouluterveydenhoitajan vastaanotolla. Tarvittaessa terveydenhoitaja ohjaa ressuja eteenpäin, esimerkiksi koululääkärin tai -psykologin luo.

Terkkarimme muuten kertoi, että koulullamme on kriisi-toimintamalli esimerkiksi pommiuhkausten tai säteilyonnettomuuksien varalta. Missäpä sellaista ei enää olisikaan? Ja kun koulussa sattuu tapaturma tai sairaskohtaus, kannattaa ensisijaisesti käännyttää terveydenhoitajan puoleen, sillä kaikilla opet-

tajilla ei ole ensiapukoulutusta. Selvästi vakavissa tapauksissa tulee heti hälyttää ambulanssi.

Lääkärin luo pääsee ilmaiseksi

Koululääkärillämme **Anna-Maria Lietzénillä** on takana jo kunnioitettavat noin 20 työvuotta Ressussa. Resson tie koululääkärin vastaanotolle kulkee käytännössä terveydenhoitajan kautta. Lääkärin tyypillisiä työtehtäviä ovat lääkärintarkastukset ajokorttia varten ja kutsuntatarkastukset. Hän auttaa myös iho-ongelmissa ja silmätulehduksissa, ja voi kirjoittaa potilaalleen lähetteen esimerkiksi erikoislääkärin vastaanotolle.

Koululääkäriä käyttävät erityisesti säästäväiset ressut. Normaalisti lääkärintodistuksesta joutuu maksamaan, mutta koululääkäriltä sen saa ilmaiseksi. Kaiken lisäksi hänen vastaanotolleen saa kätevästi ajan ilman minkäänlaista puhelinrumbaa. On myös kätevää päästä käymään lääkärissä ilman, että tarvitsee edes koulusta lähteä.

Kiitokset kouluterveydenhoitaja **Marjukka Viialalle** ja koulupsykologi **Anne Hyvénille**.

Psykologi auttaa jokapäiväisissä asioissa

Iloinen ja pirteä koulupsykologimme **Anne Hyvén** puolestaan on ollut tavattavissa Ressussa vain suunnitteen vuoden ajan. Hän on koulullamme kaksi päivää viikossa, muuten hän työskentelee esimiestehtävissä Helsingin kaupungin vastaavana psykologina. Hänen työnsä Ressussa on pääasiassa asiakastyötä, eli käytännössä hänen vastaanotolleen tulee opiskelijoita joko yksin, kaverin tai vanhempien kanssa.

Koulupsykologin puheille hakeudutaan monien erilaisten syiden takia. Ne liittyvät esimerkiksi opiskeluun, perhe- tai ihmissuhteisiin ja muihin arkisiin asioihin. Yhteyttä voi ottaa, jos jokin asia vaijaa ja haluaisi kuulla ulkopuolisen mielipiteen sitä koskien. Vastaanotolla enimmäkseen keskustellaan ja neuvotellaan, tarvittaessa psykologin kautta voi saada lähetteen esimerkiksi ravitsemusterapeutille tai pidempikestoiseen terapiaan.

Anne osallistuu joskus psykologian tai terveystiedon oppitunneille sekä kertoo vuorovaikutustaidoista tutor- koulutuksessa. Erityisesti hän haluaa mainostaa ensi vuonna alkavaa rento- kurssia, jota hän itse tulee pitämään erityisopettajan kanssa. Siihen kuuluvia teemoja ovat muun muassa oppimistaitojen parantaminen ja rentoutuminen. Anneen voi jokainen itse ottaa yhteyttä ja sopia vastaanottoajan. Hänelle voi soittaa tai lähettää tekstiviestin numeroon 050-4013277, tai kirjoittaa sähköpostia osoitteeseen anne.hyven@edu.hel.fi.

Neiti Rekonen matkalla Reimsiin

Kevään 2002 loppupuolella toisen vuositason ressu lida Rekonen sai puhe-
linsoiton Suvelan Sirkuk-
sen entiseltä toiminnan-
johtajalta. Juha Korhonen
kertoi lidalle, että Suomen
kansallisoopperaan tarvi-
taan ilma-akrobaatteja ja
tanssijoita. Tyttö kutsuttiin
koe-esiintymiseen
oopperatalolle. Sirkus-
koulussa 11-vuotiaasta
asti ollut lida paloi halus-
ta päästä "oopperan
backstagelle" ja otti uteli-
aana kutsun vastaan. Pai-
kan päällä neljällä
hakijalla oli puoli tuntia
aikaa lämmitellä. Sitten
ohjaajan olisi pitänyt tul-
la. Häntä odotettiin ja odo-
tettiin. Mies oli kaksi tun-
tia myöhässä - ja kehtasi
vielä tokaista, että ilma-
akrobaattien pitäisi koe-
esiintymisessä tempuilla
kankaalla, jollaista kellään ei ollut
mukana.

Yksi hakijoista, 24-vuotias
ammattiakrobaatti Liina Aunola, sai
hänet vakuuttumaan siitä, että koe-
esiintymisessä voi roikkua kankaan
sijasta ihan vain köydessäkin. Oli
tarkoitus valita vain yksi nais- ja yksi
miespuolinen ilma-akrobaatti eikä
lidalla tuntunut olevan toivoa am-
matillaisen rinnalla - mutta olihan
oopperan backstage sentään tullut
nähdä! Aunola teki köydessä iso-
ja tiputuksia. lida ei ollut vielä niin
taitava, mutta suoritti nopeutta vaa-
fivia, näyttäviä tempuja. Ohjaaja
ihastui heti: hän halasi lidaa ja puh-
kesi puhumaan italiaa. Kokelaat
käskettiin myös tanssijoiden koe-

Oli yllätys vanhemmille, kun tytär kertoi
uudesta työpaikastaan kansallisoopperassa
ja ilmoitti: "...niin ja sit sen ohjaa Dario Fo..."

esiintymiseen.

Muutaman päivän päästä
Korhonen soitti lidalle. Sekä hänet
että Aunola oli valittu mukaan. Kor-
honen myös kysyi, että *kai lida tiesi
ohjaajan olleen Dario Fo*. lida ei ol-
lut tunnistanut maailmankuulua te-
atterialan yleisneroa ja kirjallisuuden
nobelistia ulkonäöltä. Siksi hän oli-
kin pystynyt esiintymään varmasti ja
ilman sellaisia ylimääräisiä painei-
ta, joita muilla hakijoilla oli. Oli yl-
lätys vanhemmille, kun tytär kertoi
uudesta työpaikastaan kansallis-
oopperassa ja ilmoitti: "...niin ja sit
sen ohjaa Dario Fo..."

Giocchino Rossinin - aino-
an säveltäjän, jonka oopperoita Fo
suostuu ohjaamaan - "Matka

"Reimsiin" -oopperaa alet-
tiin harjoitella marraskuus-
sa, kun lida oli jo abitu-
rientti. Aamuisin puoli yh-
deksältä tultiin ooppera-
talolle, josta mentiin bus-
silla Kontulaan hallille, jos-
sa rakennustelineillä oli
kunnia esittää oikeita la-
vasteita. Akrobaatit,
miimikot, tanssijat ja muu-
tama muu esiintyjä harjoit-
telivat yhdessä tunnin.
Heistä hitsautui me-henki-
nen ryhmä, jota alettiin kut-
sua miimeiksi. Miimien jäl-
keen harjoittelivat laulajat,
ja sitten kumpikin ryhmä
yhdessä. Aamupäivän har-
joitukset loppuivat yhdeltä,
jos puolen tunnin bussi-
matkaa oopperatalolle ei
oteta huomioon. Lyhyen
vapaa-ajan jälkeen oli
puoli kuudelta jälleen olta-
va oopperalla, josta bussi
vei jo tutuksi käyneeseen

Kontulaan. Iltaharjoitukset loppuivat
puoli kymmeneltä. lida huomauttaa,
että arkipäivien aamu- ja ilta-
harjoitukset sekä lauantain aamu-
harjoitukset pitivät huolen siitä, ett-
eivät miimit päässeet lihomaan.

Tammikuun 17. päivänä
2003 lidalla oli "jännä kihelmöivä
tunne". Ensi-iltaan oli saapunut krii-
tikkoja ja oopperanjohtajia kaikki-
alta Euroopasta. Lopullisen esiinty-
mispukunsa juuri saanut lida ei to-
dellakaan ainoana kantanut perho-
sia mahassaan, vaan jopa kapelli-
mestari oli selvästi jännittynyt. Mut-
ta tätähän he kaikki olivat odotta-
neet, eikä kukaan halunnut olla
esiintymättä. Pukuhuoneissa oli
ensi-iltalahjoja ja samppanjaa, kan-

sallisoopperan perinteiset "toitoitoi"-onnetoivotukset kaikuivat käytävillä. "Matka Reimsiin" sai kansallisoopperan historian suurimmat aplodit ja Fo näyttäytyi lavalla. Ensiltabileet olivat cocktailtilaisuus oopperatalon isossa lämpiössä. Miimit lahjoittivat ohjaajalle kossua, suklaata ja neljän tuulen hatun. Lida lähti kotiin kahdelta yöllä muiden vielä suunnatessa jatkoille.

Oopperaa esitettiin vielä noin kahden kuukauden ajan - esityksiä oli yhteensä 11 - mutta Fo oli lähtenyt takaisin Italiaan jo ensi-illan jälkeisenä päivänä. Eräissä esityksissä tv-kamerat olivat paikalla. Esiintyjiä oli käsketty meikkaamaan selkeämmin ja pitämään ilmeensä kurissa. Heidän piti myös muistaa, että kameroista huolimatta oli esiinnyttävä nimenomaan yleisölle. Esitykset muodostuivat rutiiniksi ja Lida alkoi pitää tunteesta, joka tuli aina esityksen loppuessa.

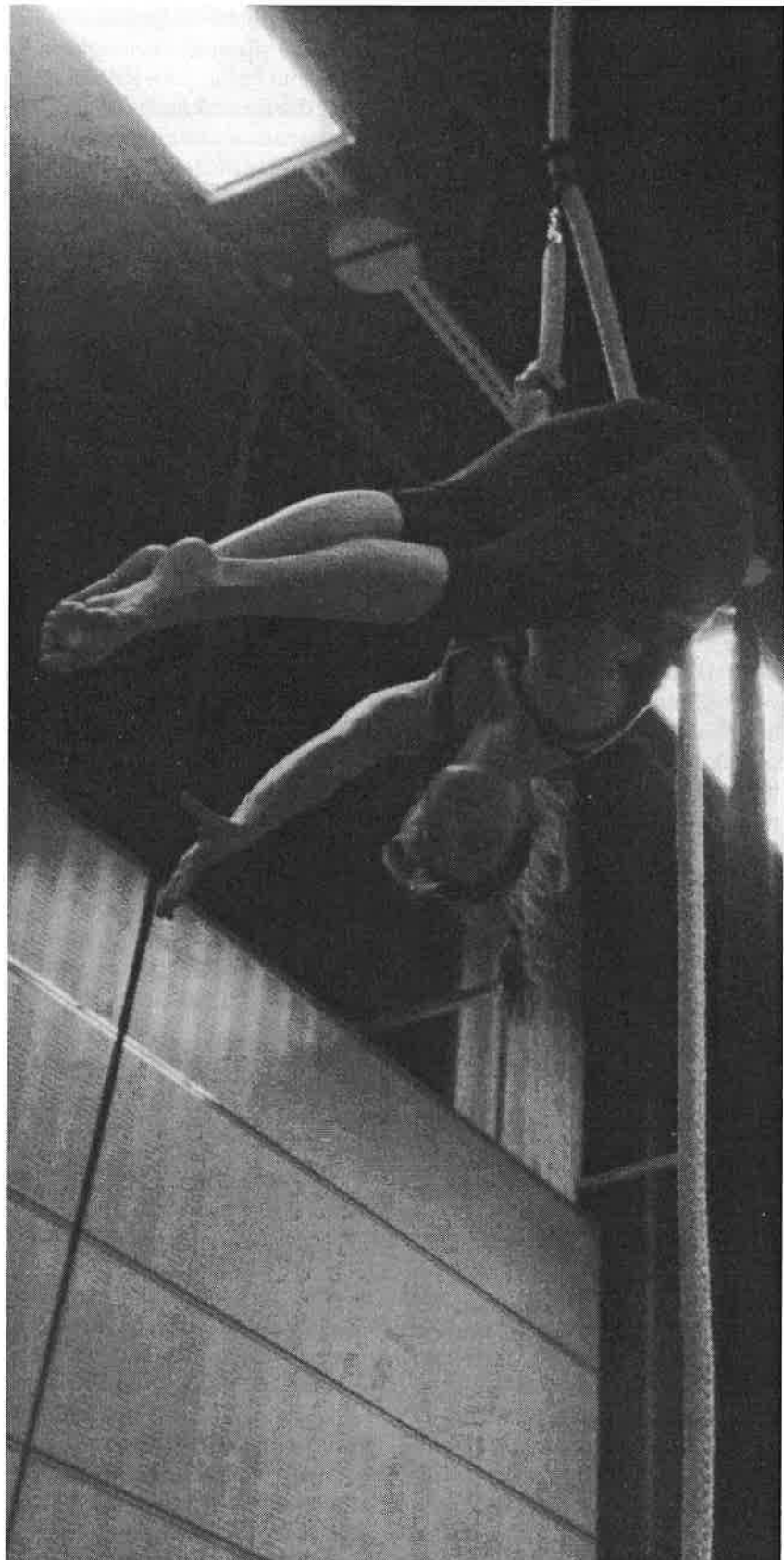
Jokaiselle esiintyjälle jäi tunne, että Dario Fo todella välitti heistä. Hän kävi jopa yhdessä syömässä joidenkin miimien kanssa. Lida muistaa istuneensa yksin oopperan ruokalassa, kun Fo tuli samaan pöytään juttelemaan. Ikävää, ettei Fon toivoma päivällinen Lidan vanhempien kotona toteutunut.

Lida tuli Ressuun ehkä hie-man erikoista tietä, äidin pakottamana. Puolen vuoden ajan hän vihasi niin Ressua kuin musiikkiakin - seitsemän vuotta musiikkiluokalla olivat tehneet tehtävänsä - mutta sitten pahin raivo hiipui. Kaunisäänisestä työstä tuli vakio-esiintyjä lukion konsertteihin. Hän myös tutustutti ressoriin ilma-akrobatiaan: toisen vuoden joulujuhlissa hän teki "vertikaalijuttuja" nilkka venähtäneenä. Lisäksi Lida esitti naispääosaa ressorukalla toteutetussa "Poika vuoden takaa" -lyhytelokuvassa. 18-vuotiaan tapiolalaistuneen jväskyläläisen ressoruiminnan tähänastinen huipennus oli laulaa abishowssa keijupuvussa "Kanna minut rekkaan ABInamies", mutta ylioppilassuoritusjuhlassakin on suunnitteilla tehdä jotain. Eikä tämä ollut suinkaan ensimmäinen kerta, kun neiti Rekonen oli esillä ressorufaisessa mediassa -

hänet bongattiin pääoven luota Nyrpeän Elitistin rotuerottelujuttuun NE:n numerossa 2/2002.

Ooppera "Matka Reimsiin"

kertoo kylpylästä, jonka aristokraattiset vieraat suunnittelevat lähtöä Ranskan Kaarle X:n kruunajaisiin. "Matka Reimsiin" esitenttiinkin oi-

Lida on ollut sirkuskoulussa 11-vuotiaasta asti

keasti juuri niissä kruunajaisissa 1825. Tarinassa kaupungista ei löydy hevosia, joilla mennä kruunajaisiin ja vieraat päättävät käyttää matkaa varten tarkoitettua rahaa mah-tavaan juhlaan. Sittemmin ooppera katosi ja esitettiin täydennettynä vasta 1982. Fon versio sai ensi-iltansa vasta nyt Helsingissä.

Ohjaaja Fo oli itse osittain vastuussa oopperan puvustuksesta ja lavastuksesta; hänen piirustustensa pohjalta tehtiin lopulliset suunnitelmat. Minä näin vain oopperan tv-version mutta senkin perusteella uskallan kehua työtä loistavaksi. Kunpa mahdollisimman moni lapsi olisi aloittanut oopperassa käynnin tästä! Yksi yllättävimmistä Fon mielikuvituksen tuotteista oli pystyssä kävelevä krokotiili. Muutakin oli: Siveä runoilijatar souteli divaanilla liian innokasta ritaria pakoon ja lukitsi hänet harpun koteloon. Saatettuaan juhla valmistelut loppuun kylpyläasiakkaat ihailivat ilma-akrobaatti Liina Aunolaa, joka teki yksin vertikaalitemppuja lavan yläpuolella. Muotifietoinen pariisilaisnainen oli sijoitettu kiittämään Jumalaa hattunsa pelastamisesta valtavan, miimien kannatteleman ja pyörittämän hatun päälle. Sen halkaisija saattoi olla neljäkin metriä. Alkuperäisessä oopperassa tuskin nähtiin trampoliiniakaan. Oopperatalon normaalin tekstiylaitteen li-

säksi tässä oopperassa käytettiin välillä miimien pitelemiä kylttejä, joissa luki libretton osia suomeksi; "Matka Reimsiin" on italiankielinen.

Alkuperäisessä libretossa - alkuperäisestä esitystilaisuudesta johtuen - ylistetään kuningasta. Se ei sopinut Folle, joka kirjoitti lähes kolmasosan siitä uudelleen, omien sanojensa mukaan antaakseen "kunnollisen" tekstin "Rossinin merkittävimmälle teokselle". Fo oli tutkinut historiaa ja todennut kunin-kaan tehneen pahoja ja taantumuk-sellisia päätöksiä. Kylpylän aristokraatit eivät kunnioita häntä eivätkä omia monarkkejaan; venäläinen laulaa tsaarittaresta, joka antautuu yhdelle vartijalle päivässä. Kaarle X:stä puolestaan sepitetään tarina, jossa kuningas on olevinaan suuri ihmeperantaja, mutta onnistuu vain tartuttamaan itseensä potilaidensa tauteja. Sairaana hän mm. vaientaa lehdistön ja luovuttaa koulut pappien käsiin - ja "ajat-telu kuolee saamatta enää henkeä". Mutta kuninkaan pilkkaajat eivät ole itsekään mitään pulmusia. Fo tarkastelee 1800-lukua kriittisestä näkökulmasta: laulaessaan rauhasta ja Euroopan yhtenäisyydestä ihmiset suunnittelevat Intian ja Kiinan valtaamista oopiumin vuoksi. "Matkaa Reimsiin" ei ollut tätä ennen esitetty Fon uudelleen sanoittamana.

Lopussa ooppera muuttuu hyvin omituiseksi, kun kuningas oi-

keasti saapuu kylpylään lentävällä laitteella, josta näkyy ensin vain vanhaa kunnan E. T.-polkupyörä-täysikuu-asetelmaa muistuttava siluetti. Hän näyttäytyy ihailevalle kansalle itsevarmasti ja kömpii takaisin vaunuun. Kaarlen lähtiessä hänen lentohävelinsä putoaa alas räjähdysten siivittämänä, ja hän loikkaa tai horjahtaa ulos muttei taida pelastua. Ja sitten - esirippu, ja tv-versiossa lopputekstit.

Miltä tulevaisuus näyttää? Dario Fo ohjaa "Matka Reimsiin" - oopperan, "Il viaggio a Reims", genovalaisessa Carlo Felice -oopperassa. Iidan miimijoukko on läh-dössä mukaan 99 % todennäköisyy-dellä, sillä Fo on vakuuttunut siitä, että Suomessa on maailman parhaat miimit. Lienee muutenkin helpom-paa ohjata valmista ryhmää, jonka jäsenet ovat tottuneet yhteistyöhön keskenään.

Unelmien opiskelupaikka olisi Teatterikorkeakoulussa näyttelijän-työn linjalla. Sen ohella lida hakee Helsingin yliopiston humanistiseen tiedekuntaan opiskelemaan teatteritiedettä tai kotimaista kirjallisuutta ja Helsingin ammattikorkeakoulu Stadi-aan opiskelemaan teatteri-ilmaisun ohjausta tai fysioterapiata. Toivotta-vasti jotkin ovet aukeavat. Ooppe-rasta saamansa rahat lida aikoo käyttää Argentiinan- tai Ranskan-matkaan. Ja miten hienolta kaikki mahtaakaan näyttää CV:ssä...

Meri Erkkilä

Carpe Diem!

Kaikki ovat varmasti joskus kuulleet sanonnan "carpe diem", joka latinaksi tarkoittaa "tartu hetkeen". Haluaisin kehottaa kaikkia tekemään juuri niin ja elämään jokainen päivä, kuin se olisi viimeinen.

Nykyaikana lähes kaikki toimintamme ja opiskelumme, kaikki koulussa vietetyt vuodet ovat ole-massa vain yhtä tarkoitusta varten:

tulevaisuutta. Kaikki ovat varmasti myös kuulleet sanottavan, että nuorissa on toivo ja tulevaisuus. Tämä on varmasti totta, mutta kun meistä keskitytään muovaamaan tulevai-suuden koneisto, oma elämämme jää syrjään, ja kaikki päivät ovat vain täynnä tulevaisuutta. Eräs ystävänäni sanoi minulle, ettei mene päiväkään, ettei hän ajattelisi esimer-

kiksi mahdollisia ammatteja. Minus-ta on alkanut tuntua, että lapset syn-tyvät mielessään suunnitelma tule-vaaisuutta varten. Tai no, ei kai ti-lanne vielä niin paha ole...

Ekaluokkameininkiä

Haastattelin kolmea Puotilan ala-asteen 1B-luokkalaista tyttöä, Me-

riä, Mariellaa ja Janitaa siitä, mitä nämä haluaisivat tehdä isona. Tyttöillä olikin monta vaihtoehtoa. Meri luutteli toiveammateikseen kaupan myyjän, opettajan, lastentarhan opettajan ja astronautin. Janita ja Mariella empivät hetken, kunnes Meri ehdotti Janitalle laulajan uraa: "Sä sopisit hyvin laulajaksi." Silloin Meri sanoikin haluavansa yhtä hyväksi laulajaksi kuin Nylon Beat, ja toiset yhtyivät haaveeseen laulajan urasta.

Sitten Meri tuli pohtineeksi näyttelijän uraa, sillä hän pitää kovasti Salatuista elämistä, joista keskusteltiin myös. "Haluaisin yhtä hyväksi näyttelijäksi kuin Salkkareissa. Se on hyvä sarja."

Mariella puolestaan halusi hevosaursastajaksi. Ilmeisesti hänellä on aikaisempaa tuntumaa heppoihin. Lisäksi Mariella mainitsi unelma-ammateikseen kokin ja eläinlääkärin. Kokista tuli hänelle heti mieleen pulla- tai karkkikaupan myyjä. Janita ilmoitti vielä haluavansa hampurilaispaikan omistajak-

ammattista, sillä hänellä on kissa kotona, kuten Merilläkin. Mariella mainitsi vielä nukketheaterintekijän, mikä minusta on hieno ammatti. Lopuksi kaikki halusivat vielä Lintsinpitäjäksi. "Haluan jonkun helpon työn", sanoi Janita.

Haaveet kaatuu.. vaiko ei?

Oman koulumme ekaluokkalaisilla on varmaankin niin näistä alasteelaisista kuin toisistaankin erovat tulevaisuudenhaaveet, vaikkakin k y s e l l e s s ä n i toistuivat eläinlääkäri ja lääkäri heidänkin vastauksissaan usein. Lääkärin ammatti onkin varmaankin yksi halutuimmista, jos nyt ryhtyisi tilastollisesti pohtimaan. Siteeratakseni suoraan yhtä haastateltavaani: "Olen aina halunnut lääkäriksi, mutta loppujen lopuksi ammatilla ei ole

Helsinki oli paikka, jonne haluttaiisiin muuttaa. "Haluaisin liikennelentäjäksi tai Suomen ilmavoimiin, mutta todennäköisesti päädyn alkoholistiksi. Itä-Helsinkiin ehdottomasti", vastasi eräs.

Moni haluaisi myös asua ulkomailla ainakin jonkun aikaa, joku jopa niinkin kaukana kuin Kiinassa asti. Monille tärkeintä oli kuitenkin tulla onnelliseksi ja elämäänsä tyytyväiseksi, ammatista viis. "Minusta tulee isona rikas ekonomi, joka ajaa Audilla, polttaa kuubalaisia sikareita ja juo 50 vuotta vanhaa Calvadosia", totesi eräs. Ressut tiedostivat myös paikkansa yhteiskunnassa ja vastuunsa maailmankansalaisina, sillä loppujen lopuksihan me olemme kaikkisellaisia: "Vas-

Kaikki koulussa vietetyt vuodet ovat olemassa vain yhtä tarkoitusta varten: tulevaisuutta.

si. Kun tytöt kysyivät minulta, mitä haluaisin tehdä, vastasin haluavani oman perustaa oman kahvilan tai ryhtyvänä koirankouluttajaksi. Meri ystävällisesti sanoi minulle, että sopisin näihin ammatteihin hyvin, mikä oli todella hauska kuulla. Janita innostui kissankouluttajan

niin väliä. Kunhan olen onnellinen." *Tina Kulmala* Muista kyselyn tuloksista pystyi päättämään, että Ressut tuntuivat olevan myös kovin kiinnostuneita psykologiasta. Ja Puotilasta kotoisin olevana minulla oli ilo huomata, että parissakin vastauksessa Itä-

nen maailmankansalainen...". Meidän todella pitäisi ottaa oppia lapsista ja eläimistä ja pyhitää muutama päivä elämästä vain tälle hetkelle. Tulevaisuus saa odottaa, tämä hetki on vain tämän ker-

Kesäloma

- ahdistuksen aiheuttaja vai helpotuksen huokaus?

Kun aloitin tekemään juttuani 24.huhtikuuta 2003 kesälomaan oli jäljellä enää 24 koulupäivää, jos siis koeviikko, kamppailupäivä ym. lasketaan - enää niin vähän, vastahan lukukausi alkoi! Olen kuitenkin innoissani: lomalla on niin paljon tekemistä eikä lainkaan koulua. Ah, pian voin heittää koulukirjat kaappiin ja vastaavasti ottaa bikinit esille. Minulla on täsmälleen 72 päivää ennen kuin koulu taas alkaa...

Joillekin kesäloma, varsinkin osalle meistä ressuista, on ahdistuksen aiheuttaja. "Voi, mitä tekemistä lomalla muka on?!" Joillekin meistä koulu on elämä. Se on mielestäni hyvin, hyvin valitettavaa, koska kesälomahan on vuoden parasta aikaa. Joten, jos ahdistus on saamassa teistä vallan, tai jos ei olisi-kaan, jatkakaa lukemista.

Mahdollisuuksien paratiisi

Kesäisin on mahdollista tehdä melkein mitä vain. Aloitetaan köyhille opiskelijoille sopivista vaihtoehdoista täällä koti Suomessa:

Mikä olisikaan rentouttavampaa kuin pyöräretki ystävien kanssa Helsingissä kesäisenä päivänä? Ja jos ei omalla pyörällä, niin kaupungillehan ilmestyy kesäksi narisevat ja vihreät citypyörät! Itse suosittelen reittiä, joka kulkee ainakin Meilahden ja Munkkiniemen kautta. Meilahden sairaalan lähellä on kallioita, jotka tarjoavat oivallisen pysähdyspaikan. Samalla voi helposti ottaa aurinkoa ja saada itselleen upean rusketuksen. Munkkiniemen historiallinen ja perinteikäs ilmapiiri taas luo mukavan ja rauhallisen olon. Takaan, että nautinto on suuri!

Myös rullaluistelu ja lenkkeily ovat suositeltavia kesälajeja. Aikaa kuluu huomaamatta, saa ulkoilmaa ja kas, taas sitä ah niin arvostettua rusketusta. Matkaan on kuitenkin syytä varata vesipullo, ettei huono-olo pääse yllättämään.

Toki kesään kuuluu myös rantaelämä, jonka ahkera harrastaminen on syytä aloittaa viimeistään kesäkuussa. Tässä 'lajissa' mahdollisuuksia on monia. Itse suosittelen esimerkiksi seuraavia rantoja:

- **Mustikkamaa**, jossa on valvontaa 2.6-10.8 joka päivä klo 10-18, turvallista siis. Sieltä löytyy myös mm. pukusuoja, suihku, wc, kuntovälineet, lentopallokenttä, leikki-paikka ja kioski. Mustikkamaalle pääsee julkisista kulkuvälineistä metrolla ja busseilla 11&16 (ja sehän on matkalla Korkeasaareen).

- **Hietaranta**, jossa on samoin valvontaa 2.6-10.8 joka päivä klo 10-18. Palvelut ovat samat kuin Mustikkamaalla. Hietarannalle eli Hietsuun pääsee busseilla 55&55A.

- **Munkkiniemi**, jossa valvontaa yhtä lailla kuin edellisissä. Palveluina tarjotaan pukusuoja, suihku, wc, kuntovälineet ja kioski. Munkkiniemen pääsee kätevästi ainakin raitiovaunulla 4.

Erikoisia kokemuksia on myös mahdollista kerätä. Itse en ole tätä koittanut (enkä usko koittavani), mutta jos uimapuku kiristää liikaa ja haluisit olla kokonaan ilman, suuntaa nudistirannoille. Helsingissä niitä on kaksi:

- **Itäisessä Pihlajasaaressa** on

naturistialue, joka on yhteinen miehille ja naisille. Liikennöinti saareen alkaa lauantaina 17.5 eli hyvin pian. Valmistautukaa!

- **Seurasaarella** on nudistiranta, jossa on aidattu alue erikseen naisille ja miehille. Ranta avautuu viimeistään sunnuntaina 18.5 ja kertamaksu on 2€.

Syöminen

Jäätelön riittävä syöminen (vähintään yksi tötterö viikossa) on pakollista. Suosittelen niiden nauttimista ulkoilmassa hyvässä seurassa. Kesäisin kannattaa myös kiinnittää tarkkaa huomiota jäätelön makuun. Päinvastoin kuin talvisin, jolloin on hyväksyttävää syödä pelkkää suklaajätskiä, kesäisin myös kaikki hedelmämaut ja sorbetit on syytä huomioida.

Syöminen on muutenkin hyvä keino selviytyä kesälomasta, jos muuta tekemistä ei tunnu löytyvän. Erilaiset grillijuhlat, joissa voi grillata mitä vain A-luokan kabanossista vaahtokarkkeihin on mahtava tapa kuluttaa kesäiltoja. Siinä sivussa voi sitten vaikka pelata lautapelejä (suosittelen Twisteriä) tai kuunnella musiikkia.

Tapahtumia joka sormelle

Kesä on täynnä tapahtumia. On sama vietätkö kesäsi pääkaupunkiseudulla vai jossain muualla Suomessa, tapahtumat eivät varmasti lopu kesken. Jos nyt kuitenkin pääsi takoo tyhjää ja kaipaat epätoivoisesti vinkkejä, niin tässä tulee:

- 13.-15.6.2003 järjestetään kolmipäiväinen **Provinssirock**: Festivaali järjestetään Törnävän kauniilla puistoalueella noin 5 km päässä Seinäjoen keskustasta. Jos alkoiinnostaa tsekkaa lisätietoja sivuilta www.provinssirock.fi.

- 5-6-7.2003 järjestetään **Ruisrock**, Ruissalon Kansanpuistossa Turussa. Lisätietoja saa tapahtuman kotisivuilta www.ruisrock.fi

- **Ilosaarirock** järjestetään 11-13.7.2003 Pohjois-Karjalassa Joensuuissa. Lisätietoja osoitteesta www.illosaarirock.fi

- Vantaan Korsossa järjestetään tuttuun tapaan 2-3-8.2003 **Ankkarock**, josta saa infoa sivuilta www.ankkarock.fi

Kaikkien festareiden läheisyydessä on useimmiten leirintäalue, joilla yöpyminen ei aiheuta suuria kustannuksia. Useimmissa paikoissa leirintäalueella vierailuunkin tarvitaan oma, muutaman (n. 5) euron hintainen ranneke. Mutta jos kukkaron nyörit ovat tiukalla ja haluaa vain nopeasti käydä moikkaamassa leirintäalueella oleskelevia vanhoja tai uusia ystäviään niin nokkela keinot keksii. Festareiden yhteydessä on myös useimmiten sekä tavallinen narikka että viinanarikka. Näistä yleensä vain viinanarikka on maksuton, joten suosittelen sen käyttöä ahkerasti. Kokemusteni mukaan palvelu on ystävällistä ja vaivatonta.

Edellä mainittujen festareiden lisäksi on monia muitakin festareita, konserteja ja tapahtumia joita kannattaa tsekkailta netistä ja erilaisista lehdistä. Ilmaisiakin tapahtumia on muutamia, joista maininnan ansaitsee ainakin **Kaisaniemi pop** joka järjestetään tänä kesänä lauantaina 7.6.2003 klo 15-20. Esiintyjinä siellä ovat Gimmel, Kwan, Yö, Apulanta ja YUP ja juontajina tuttuun tapaan Peltsi ja Juuso.

Mökkeilyä

Kesän yksi ehdoton kestopuosikki on mökkeily. Kun turistit valtaavat Helsingin ja pääkaupunkiseudun, me

pakenemme maaseudun rauhaan. Ei kiirettä, ahtautta, ahdistavaa kuumuutta eikä sitä kaupungin pölyä ja melua, josta turistit joutuvat kärsimään.

Olipa mökkisi sitten Etelä-, Itä-, tai Länsi-Suomessa on se varmasti yksi parhaista paikoista joissa kesää voi kuluttaa. Se rauha ja luonnonläheisyys jonka mökkeilijät saavat osakseen on täydellistä. Jos kuulutte lisäksi niihin onnellisiin joiden mökki on meren tai järven rannalla on mökkeily varmasti teille upeaa ja ihanaa. Mitä muuta sitä ihminen kesällä tarvitsee kuin omaa rauhaa, hiljaisuutta, laineiden lipplattavan äänen ja mökkisaunan, jossa voi joko vihtoa tai vastoa?

Jos sinulla tai ystävilläsi ei kuitenkaan ole mökkiä, jonne voisi paeta, kannattaa koittaa leirintäalueita. Siellä tapaa ja tutustuu uusiin ihmisiin joiden kanssa on mukavaa viettää aikaa. Varoituksen sanana suosittelen kuitenkin vain valvottuja leirintäalueita, joissa on turvallista. Viime vuosina lehdistä on ollut paljon juttuja nuorista, jotka ovat lähteneet teltailemaan eivätkä ole palanneet takaisin. Olkaa siis varovaisia älkääkää liikkuko yksin pimeässä metsässä..

Mutta toisaalta...

..jos olet edelleen ahdistunut tulevasta lomasta ja olet varma, ettet selviä hengissä seuraavan lukukauden alkuun edes antamieni vinkkien avulla turvaudu kesäkouluihin ja kesäyliopistoon. Toivon kuitenkin ettei kukaan olisi niin epätoivoinen, koska vaikka meille kaikille koulu on hyvin rakas ja läheinen asia ja loma saattaa vähän ahdistaa, niin loma on kuitenkin aina loma. Siitä pitäisi pystyä nauttimaan sellaisenaan eikä siihen kuuluisi sisällyttää opiskelua.

Jos olet kuitenkin vankkumaton näistä sivuista on hyvä aloittaa (ja lisää vaihtoehtoja löytyy helposti internetistä.):

www.kesalukioseura.fi

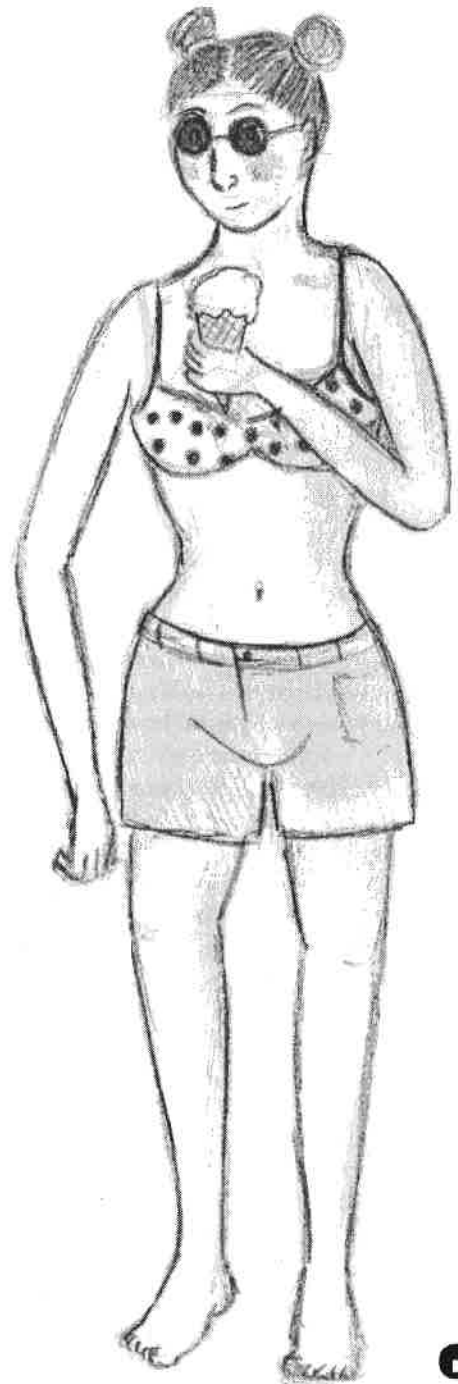
www.avoinyliopisto.fi

www.math.helsinki.fi/opetus/

[Kesaopetus2003.html](http://www.kesalukioseura.fi)
(matematiikasta kiinnostuneille),

<http://www.ling.helsinki.fi/kielitiede/2000-01/kesa2001.html>
(kielitiedettä)

Toivotan kaikille hyvää lomaa ja intoa palata syksyllä takaisin! Paras paikka koulukirjoille on kaapin pohjalla, mutta tärkeintä tietysti on, että jokaisella on hauska loma. (Alkuisena kun sitä ei ehkä olekaan...) Jotkut saavat sen opiskelemalla, toiset matkustelemalla, kolmannet syömällä, neljännet jotenkin muuten... Nauttikaa lomastanne. Ei se ikuisesti kestä!

Taina Kulmala

Sarja: Kerran Ressu, aina Ressu?

- sarja kertoo Ressussa olleista mielenkiintoista opiskelijoista...

Katariina Riekkola

Haastateltavana tohtori Pentti Arajärvi

Tapaan oikeustieteen tohtori Pentti Arajärven kauniissa Mäntyniemessä, joka tekee vaikutuksen suurista ikkunoistaan tulvivalla valolla ja nerokkaalla arkkitehtuurillaan. Pentti Arajärvi oli 11-vuotias aloittaessaan opintonsa Ressussa. Ressuun hän pyrki yksinkertaisesti sen vuoksi, että sinne oli lyhyin matka.

"Poikakoulumeininkiä ja suoraviivaista toimintaa"

Arajärvi opiskeli Ressussa eli silloin viralliselta nimeltään Helsingin lyseossa yhteensä kahdeksan vuotta, joista kolme viimeistä kutsuttiin lukioksi. Ressun rehtorina toimi Lauri Nukari, jonka aikaa Pentti Arajärvi kuvailee näin: "Se oli sellaista poikakoulumeininkiä ja suoraviivaista toimintaa. Rehtoria pidettiin yleisesti hyvin reiluna." Koulu oli Arajärven mukaan toisenlaista kuin nykyisin. Oppikoulussa luokalle jääminen oli yleistä, ja lukion viimeisillä luokilla noustiin vielä seisomaan vastattaessa kysymyksiin.

Koulussa Arajärvi piti erityisesti historiasta ja yhteiskuntaopista. "Ennen Ressuun tuloa olin hyvä koulussa ja koulunkäynti oli minulle helppoa ilman, että minun olisi tarvinnut lukea tai opiskella. Ongelmani oli kuitenkin se, että oppikoulussakin yritin mennä koulun läpi vähällä lukemisella ja pääasiassa vain kuuntelemalla tunneilla." Arajärvi myöntää, ettei omaksunut Ressussa kunnollista opiskelutekniikkaa, vaan hän oppi opiskelemaan vasta yliopistossa. "Oppikoulussa ennemminkin riideltiin opettajan kanssa siitä, tuleeko kokeeseen tai läksyihin neljä vai viisi sivua kirjasta. Kun sitten menin yli-

opistoon opiskelemaan oikeustiedettä ja jouduin lukemaan kolmetuhatsivuisia tenttejä, huomasin, ettei ollut järkeä purnata muutamasta sivusta."

Hyvät, pahat ja opettajat

Kysyessäni, onko Arajärvellä jäänyt muistikuvia koulun opettajista, hän syventyy hetkeksi miettimään. "Ensin täytyy mainita Ressun legenda Antero Penttilä, joka ei ollut vielä minun aikani rehtori, vaan hyvin pidetty historian opettaja. Kutsuimme häntä Pojuksi, koska hän oli niin nuori muihin opettajiin verrattuna." Arajärvi kertoo joutuneensa tekemisiin Penttilän kanssa ollessaan opetuslautakunnan jäsen ja töissä opetusministeriössä. Hän hämmästyi, että Penttilä todellakin oli vain hiukan häntä vanhempi.

Seuraavaksi Arajärven mieleen muistuu voimistelunopettaja Syrjälä, joka piti hänelle liikuntatunteja lähes koko oppikoulun ajan. "Voimistelunopettajasta liikkui opiskelijoiden keskuudessa sellainen tarina, että ollessaan kesätöissä palokunnassa opettaja oli seissyt käsillään Erottajan tornin huipun kaiteella."

Pentti Arajärvi mainitsee myös lyhyen englannin opettajan Kykin, joka teki paljon kulttuurityötä järjestämällä suosittuja teatterikäyntejä opiskelijoille. Eräs toinen opettaja puolestaan kertoi käyvänsä tarkastamassa kouluhallituksen toimintaa. "Se oli hänen huumoriaan; koska kouluhallitus valvoi koulua, niin hän

vahti puolestaan kouluhallitusta. Ylipäätensä kaikki opettajat olivat persoonallisuuksia, kuten varmasti nykyäänkin."

Arajärvi kertoo, ettei ollut kovin koulusuuntautunut. "Kävin säännöllisesti koulussa, eikä minulla ollut päivääkään poissaoloja. Minulle elämä oli kuitenkin toisaalla. Hoidin koulun, pääsin luokalta, mutta se ei ollut se juttu." Arajärvi paljastaa ikävän koulumuistonsa

Tohtori Pentti Arajärvi aloitti 11-vuotiaana Ressussa, siksi että kouluun oli lyhyt matka.

varoituksena opettajille: "Eräs opettaja kohteli minua epäreilusti ja olin niin kakara, että annoin huonon kohtelun vaikuttaa ja tavallaan lopetin hänen opettamansa aineen harrastamisen. Itsellenihän minä siinä haittaa tein, sillä pidin aineesta ja olin hyvä siinä."

Ressujen salattu elämä

Ressulla oli Arajärven mukaan hyvä

maine jo hänen aikanaan ja perinteitä vaalittiin. Norssi ja Ressu kilpailivat yleisurheilussa ja soudussa. Lisäksi varta vasten koululle sävellettyä Resson marssia yritettiin elvyttää ja koulun nimikkolakkejakin oli saatavilla. Myös koripalloa pelattiin: "Kun Ressu ja Munkkiniemen yhteiskoulu pelasivat Helsingin oppikoulujen koripallomestaruudesta, se tarkoitti melkein Suomen mestaruutta. Moni mestaruussarjan loppuottelupelaaja oli Ressusta tai Munkasta." Arajärven mukaan Resson ja Norssin välit olivat hyvät ja tarinat koulujen välisistä taisteluista ovat vanhempaa perua. "Minullakin oli pari hyvää ystävää Norssista. Vastakkainasettelu oli pikemminkin ystävällistä suunsoittoa, ja koulujen väliset kisat käytiin hampaat iverissä mutta leikkimielillä." Koulussa Arajärvi osallistui aktiivisesti Resson toimintaan. "Olin teinikunnan sihteeri, mikä nykyään vastaa oppilaskunnan sihteerä. Lisäksi osallistuin yhteiskunnalliseen keskustelulerhoon."

Vanhojen tansseja ei Arajärven aikana vielä järjestetty. Vaikeaa se olisikin ollut poikakoulussa. "Vanhojen päivänä pukeuduttiin kyllä frakkiin, mutta varsinainen perinne oli vasta alkamassa. Pukeuduin elämäni ensimmäisen kerran frakkiin oppikoulun seitsemännellä luokalla juuri vanhojen päivänä. Ehkä kävimme kahvila frakki päällä, mutta ei mitään sen erikoisempaa", Arajärvi kertoo. Omien lapsiensa kautta Arajärvi on seurannut nykyistä vanhojen tanssi-pyöritystä, ja se on hänen mielestään kasvanut turhan suurelliseksi. "Ennen todellakin pukeuduttiin mummuvaatteisiin eikä amerikkalaisten perinteiden mukaisiin prinsessavaatteisiin. Tytöt laittoivat huivin päähän ja yrittivät kirjaimellisesti näyttää vanhoilta", hän muistuttaa.

Kuten monet muutkin koululaiset Arajärvi oli kesätöissä jokaisena kesänä, muun muassa sairaalassa järjestämässä lapsille toimintaa ja maanmittausosastolla. Vapaa-aikanaan Pentti Arajärvi nautti partiotöiminnästä luonnossa. Kun koulu loppui lauantaina puolelta päivin, hänellä oli kavereidensa

kanssa kiire ehtiä yhden tai kahden bussilla Nuuksion kansallispuistoon. Arajärvi nauraa: "Jos sanoo, ettei ole koskaan eksynyt metsään, ei ole siellä ollutkaan. Meistä jokainen oli vuoron perään johtaja ja eksytti kaikki metsään."

Luokaton vai luokallinen koulu?

Arajärven ollessa Ressussa sama luokka opiskeli yhdessä koko oppikoulun. Yhteishenki oli hyvä, mutta hämmästyttävän pieni määrä ihmisiä pysyi ensimmäisestä kahdeksanteen luokkaan yhdessä. "Ensimmäisellä luokalla meitä aloitti kolmisenkymmentä samalla luokalla, ja vain kolmesta oli yhdessä koko kahdeksan vuotta. Ihmiset muuttivat pois, uusia tuli tilalle ja osa jäi luokalleen." Viime keväänä ylioppilaaksi tulosta tuli kuluneeksi 35 vuotta, ja Arajärvi kutsui sen kunniaksi koko entisen luokkansa Mäntyniemeen juhlimaan.

Arajärven mielestä luokaton lukio on kohtuullisen järkävä ajatus, sillä se "antaa joustovaraa sekä yksilön että koulun kannalta." Arajärveä kuitenkin huolestuttaa se, että luokattomuutta yritetään viedä jo peruskouluun: "Ylä- ja ala-asteella lapsen sosiaalistuminen ja ryhmässä toimiminen on tärkeää. Olisi yhteiskuntapoliittinen virhe toteuttaa luokattomuuden ajatusta jo silloin." Seuraavaksi Arajärvi suuntaa katseensa yliopistoon: "Huvittavaa on se, että kun villit ja vapaat lukiolaiset alkavat opiskella yliopistoissa, he saattavat jatkaa hyvinkin kiinteissä ryhmissä ja palata näin takaisin yläasteajalle."

Arajärvi mainitsee luokattoman lukion haitallisena piirteensä myös sen, että lukion neljässä vuodessa suorittavia on enemmän kuin kahdessa vuodessa suorittavia. Hän pitää tätä yhteiskunnan kannalta ajan tuhlausena. Arajärvi muistuttaa, että myös luokallisessa lukiossa oli suuntautumismahdollisuuksia. "Meillä oli tavattomasti valinnaisia aineita, kielissä oli valinnan varaa ja matematiikkaa saattoi opiskella pitkänä tai lyhyenä." Arajärvi tote-

aa kuitenkin, että luokattomassa luokiossa on puolensa.

Koskaan ei tiedä, mitä uominen tuo tullessaan..

Ylioppilaaksi Arajärvi valmistui vuonna 1967, kirjoittaen pitkän matematiikan, pitkän saksan, ruotsin, reaalin ja äidinkielen ylioppilaskokeet. Reaalissa hän vastasi historiapainotteisesti ja äidinkielen aineensakin hän teki aiheesta "Pienet valtiot maailmanpolitiikassa". Arajärvi sanoo, ettei kirjoittanut erityisen hyvin, mutta yliopistoon päästyä ylioppilastutkinnolla ei ollut enää väliä.

Tiedustelen Pentti Arajärveltä, mitä tulevaisuuden suunnitelmia hänellä oli nuorena. "En vieläkään tiedä, mikä minusta tulee isona", hän vastaa pilke silmäkulmassa. "Kotona omaksuin asenteen, että opiskelu on tärkeää. En kauheasti miettinyt asiaa, vaan minulle oli itsestään selvää käydä oppikoulu ja pyrkiä yliopistoon", Arajärvi kertoo. "Minua kiinnosti arkkitehtuuri ja kiinnostaa vieläkin. Pyrin opiskelemaan sitä, mutta onneksi en päässyt; olisin ollut huono arkkitehti."

Arajärvi oli kuitenkin aina ollut kiinnostunut yhteiskunnallisista asioista ja hän pyrki sekä valtiotieteelliseen että oikeustieteelliseen ja pääsi kumpaankin. Hän valitsi opinnot oikeustieteellisessä. "Opiskelin vauhdilla ja valmistuin kandidiksi viidessä vuodessa, josta vuoden olin armeijassa."

Arajärven työelämä on ollut monipuolista. Hän on toiminut muun muassa opetusministeriössä hallitussihteerinä ja opetusneuvoksena, eduskunnassa valiokuntasihteerinä ja valiokuntaneuvoksena sekä Kansaneläkelaitoksen johtavana tutkijana. Vuoden alkupuolella oikeustieteen tohtori Pentti Arajärvi nimitettiin Joensuun yliopiston sosiaalioikeuden professorin virkaan kahden vuoden määräajaksi.

Vähäisenä vapaa-aikanaan Arajärvi harrastaa muun muassa liikuntaa. Hän lenkkeilee säännöllisesti, suunnistaa sekä vaelttaa ja meloo Lapissa. Koripalloa Arajärvi aloitti pelaamaan jo kouluaikana ja

opiskeluaikana hän perusti ystäviensä kanssa oman seuran. Viime kesänä Arajärvi loukkasi kuitenkin polvensa eikä hän ole voinut pelata sen jälkeen. "Polvi ei kestä kiertävää liikettä, joka on koripallossa tärkeää esimerkiksi tukijalan varassa liikumisessa. Meillä on Kultarannassa

kuitenkin koripallokenttä."

Pentti Arajärven puolison Tarja Halosen presidentiksi valinnan jälkeen Arajärvenkin elämä muuttui ja hänestä tuli julkisuuden henkilö. "Liikun sellaisissa paikoissa ja tapaan monia sellaisia ihmisiä, joihin minulla ei muuten olisi mahdoli-

suutta. Se on mielenkiintoista, eihän tätä koe kuin kerran elämässään."

Poistuessani Mäntyniemestä kiitän Pentti Arajärveä lämpimästi vastaanotosta, luon vielä viimeisen silmäyksen päärakennuksen jyrkävään julkisivuun ja heilautan kättäni hyvästiksi porttipoliisille.

Meri Liukkonen

Laastari ei aina riitä - ovathan ensiaputaitosi kunnossa?

Eräänä kesäisenä iltana muutama vuosi sitten seisoskelin sillalla jutellen parhaan ystäväni kanssa. Yhtäkkiä huomasin henkilöauton kierähtävän katolleen parinkymmen metrin päässä meistä. Tajutessani tapahtuneen lähdin tie-

Perustaidot kuntoon vain kuudessatoista tunnissa

Muutamit yksinkertaiset ensiavun perustoimenpiteet voivat jopa pelastaa ihmisen hengen. Niiden oppiminen ei vie vuosia ja ne voi hal-

lita vaikei olisikaan koulutettu sairaanhoitaja. Itse asiassa jonkinlaisen tuntuman elvyt-

tämiseen ja hätäensiapuun voi saada jo käymällä 16 tunnin mittaisen EA1- ensiavun peruskurssin, joita järjestää Suomen Punainen Risti. Partiolaiset voivat käydä kurssin myös esimerkiksi Pääkaupunkiseudun Partiolaisten tai

Partio-kannuksen järjestämänä. Ressuille luonnollisesti helpoin tapa saada EA1- kurssitodistus on osallistua ensiapuopetukseen koulussamme.

Jonkun elämä voi joskus olla riippuvainen minun taidoistani

tenkin juoksemaan ja paikalle saavuttuani yritin auttaa kahdessa eri autossa olleita loukkaantuneita matkustajia parhaani mukaan.

Myöhemmin hälytysajoneuvojen valojen loisteessa halusin ystäväni taristen ja kiitin onneani siitä, että olimme osanneet toimia melko oikein, emmekä olleet lamaantuneet täysin. Jos en olisi käynyt ensiapukurssia vain muutama kuukausi aikaisemmin, olisin minäkin vain seissyt hämmentyneenä sivustakatsojana autojen edessä.

Sinä iltana ymmärsin, miten pienestä kaikki voi lopulta olla kiinni. Vaikka ketään onnettomuuden uhreista ei jouduttu elvyttämään ja he selvisivät muutenkin suhteellisen pienillä vammoilla, tajusin, että jonkun elämä voi joskus olla riippuvainen minun taidoistani. Onnettomuuksia ei aina tapahdu vain "niille muille".

Yllättävän harva edes tietää koulussamme järjestettävän ensiapukurssija. Jotkut ovat kumminkin tiensä niille löytäneet, sillä tämän vuoden viimeisessä jaksossa 8-koodilla pidetyillä kursseilla oli noin kymmenen oppilasta. Kaikki osallistujat olivat ressumaiseen tapaan tyttöjä, mutta oli kursseilla sentään oppilaiden koko kirjo muuten edustettuna ensimmäisen vuoden opiskelijoista neljättä vuotta Ressussa viihtyviin. Mutta mitä kursseilla oikein tapahtuikaan?

Teoriaa ja käytäntöä

Oppitunti alkaa jo olla lopuillaan ja on käytännön harjoitusten aika.

"Hei, mua rupee oikeesti sattuu sormiin, aika mielenkiintoista!"

hoidettavana oleva "potilas" huomauttaa leikkilään. Kaikki i naurahtavat. Ensiapua harjoittelaa n hymyissä suin, vaikka todellisessa tilanteessa

hymy usein hyyytykin.

Ulkona paistaa aurinko ja torstai-iltapäivän viimeiset oppitunnit tuntuvat minusta pitkiltä, kuten aina. Kukaan ensiapukurssilaisista ei ole silti edes halunnut pitää taukoa, vaan asioita on opeteltu jo yli puo-

Teho-osasto tuntuu lastenohjelmalta joihinkin SPR:n kalvokuvaan verrattuna.

Tällä kertaa oppitunnin lopussa hoidetaan kädessä ja sormissa kuvitteellisesti olevaa palovammaa. Oikeaoppisesti sen päälle laitetaan rasvataitos ja sitten sidettä. Sekä "potilas" että "auttaja" ovat kurssilaisia. Sormien käärminen valkoiseen siteeseen tuottaa ongelmia, mutta ensiapukouluttajalla on siihenkin hyvä ratkaisu. Putkimaista sideharsoa siihen päälle vaan ja sitten kierrellään sormien välistä sideharsorullalla. Lopulta koko käsi on hienosti paketissa ja voidaan siirtää hoitamaan "reisimurtumaa".

Ressussa ensiapukursseja vetää SPR:n hyväksymä ensiapukouluttaja, oma terveydenhoitajamme Marjukka Viiala. Kurssija järjestetään muutaman kerran vuodessa ja vaikka ne on merkitty

kurssitarjottimeen EA1-kursseiksi, vetää Marjukka ne joskus yhdistettynä EA1- ja EA2- kursseina oppilaiden tasosta riippuen. Joka tapauksessa kurssit ovat paljon normaalia EA1- kurssia laajempia, sillä ne kestävät koulussamme aina 30 tuntia tavanomaisen 16 tunnin sijaan. Kurssilla ehditään teoriassa ja käytännössä harjoitella hätäensiapua sekä muun muassa haavojen, murtumien ja myrkytysten hoitoa. Normaalien oppituntien lisäksi kurssin lopussa pidetään yksi isompi käytännön harjoitus, jonka toteuttamisessa auttaa jokin SPR:n ensiapu-

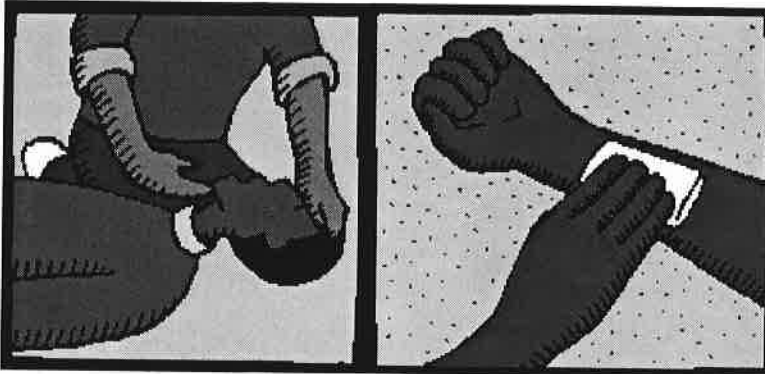
ryhmistä.

Torstain oppitunnin aikana on jo ehditty kerrata edellisellä kerralla opittua haavanhoitoa ja tutkailla uusina aiheina muun muassa murtumien, paleltumien, palovammojen sekä alilämpöisyyden oireita ja ensiapua. Kalvoilta on kirjoiteltu ylös jonkin ver-

ran asiaa ja nähty aika kamalankin näköisiä aitoja potilaskuvia. Teho-osasto tuntuu lastenohjelmalta joihinkin SPR:n kalvokuvaan verrattuna.

Käytännössä tunnilla on harjoiteltu myös potilaan kuljettamista eri tavoilla. Ala-asteelta tuttu kultatuoli käy loukkaantuneen kuljetukseen, kunhan oikeat käsiotteet varmistetaan. Potilaan nostoon tuolilta on myös oma tekniikkansa, jonka Marjukka meille näyttää. Ihan miten vaan ei saa mennä riuhtomaan, vaan niskaa täytyy muistaa tukea.

Tunnelma luokassa on koko ajan rento. Ensiapukouluttajan li-

säksi myös oppilaat kertovat esimerkeinä omia kokemuksiaan, esimerkiksi siitä kuinka yhden tytön hartia lysähti olemattomaksi solisluun murtuman takia ja toisella saattoi lihas revähtää tanssileirillä. Tarvittaessa kurssilaiset esittävät kysymyksiäkin ja vaativat tarkennusta käsitelyihin aiheisiin.

Kylmässä syntyviin vammoihin liittyen tunnilla katsottiin suomalaisen video. Sen pääosan esittäjän tuulelta suojaava muovipussi kirjoitti oppilailta hymähdyksiä ja tilannekuvaukset vetivät mielteliäiksi. "Osaisinko minä auttaa?", taisivat

monet kysyä itseltään useaan kertaan kurssin aikana. Kurssin lopussa kaikki toivottavasti pystyvät vastaamaan myöntävästi sekä itselleen että muille.

Teräsmies ei ehdi auttaa kaikkia

Ensiapu on pohjimmiltaan hyvin yksinkertaista. Tärkeimmän toimenpiteen voi suorittaa kuka vaan, sillä siihen ei tarvita muuta kuin pieni annos rohkeutta ja maalaisjärjen käyttöä. Kaikki tietävät, kuinka helppoa on vain kävellä maahan lysähtäneen ihmisen ohi ja ajatella jonkun muun auttavan häntä tarvittaessa. Vaikeampaa on pysähtyä ja selvittää, onko kaikki kunnossa. Itse sitä ei edes tarvitse tehdä, sillä hommaan voi pyytää vaikkapa myymälöissä kiertävät vartijat tai vaikkapa ratikasta poistuneen lippujen tarkastajan. Ensiapu alkaa aina toisesta ihmisestä välittämisestä.

Ensiapukurssin käyminen on mielestäni suorastaan kansalaisvelvollisuus. Auttamisvalmiuden lisäksi kurssista jää käteen oiva valtti työnhakuun: useat työnantajat arvostavat ensiaputaitoista hakijaa.

Loppujen lopuksi kyse on myös omasta turvallisuudesta: jos joku päivä tarvitsee itse kipeästi apua, mutta ei sitä itse pysty itselleen antamaan, kykenee ensiaputaitoinen ihminen vähintäänkin neuvomaan ensiaputaidontta auttajaansa.

Ole elämäsi teräsmies (tai -nainen) ja hoida ensiaputaitosi ajan tasalle nyt. Se kannattaa.

Hyödyllinen osoite: www.spr.fi
Tietoa muun muassa ensiapukursseista päivämäärineen, verenluovutuksesta, Suomen Punaisen Ristin keräyksistä sekä muista järjestön tapahtumista.

Ensiapuoppaita voi ostaa kirjakaupasta noin 20 euron hintaan.

Sivistyneitä on turha sivistää sivistyksellä, mutta entä taiteella?

Mitä olisi elämä ilman taidetta? Ei mitään taidetta: ei musiikkia, elokuvia, maalauksia, tilataideteoksia, kirjoja... Niin, sitten ei olisi televisiotakaan eivätkä suomalaiset näkisi bumtsibumia joka viikko. Kaikki olisi siis turhaa.

Taide on jotain, jonka puolesta jotkut ovat valmiita kuole-

maan tai vähintään elämään sen ehdoilla. Kaikkia tuntuu kiehtovan ainakin jokin taiteen muoto, mikä on hyvä asia (tämä juttu keskittyy kuvataiteeseen eli jos ei kiinnosta niin

oma on menetyksesi).
Taide on nimittäin hyvin sivistävää (tässä vaiheessa kaikkien ressurjen kuuluu tulla hurjasti) ja monien mielen-tervyydelle ehdotonta. Minä olen yksi heistä. Ei mene päiväkään etten kuuntelisi musiikkia, tuijottaisi Hollywood-puuroa tai lukisi jotain muuta tiede-

uutisten lisäksi. Olen taiteen suurkuluttaja (älkää verratko minua itseenne ja omaan taideharrastukseenne, muuten maailmani romahtaa ja alan itkeä) ja ylpeä siitä (nyt kaikki ressurut sanovat: Olet oikeassa, minäkin teen niin). Ehkä juuri siksi kirjoitan nyt jotain hyvin vaarallista ni-

mittäin taidekriittikkiä. Miksi? No, ihan vaan sen takia, että otan toisten taiteen pilaamisen henkilökohtaisesti. Pian teillekin selviää, miksi (kaikki ressurut lukevat innoissaan eteenpäin).

Kaikki tietävät Hugo Simber-

gin (jos et niin hyi, hyi. Nyt ollaan sentään Rensburgissa) tai ovat ainakin nähneet hänen maalauksiaan. Ne puhuttelevat ihmisiä monin tavoin, koska ne ovat monimerkityksisiä ja kauniita, hyvin symbolisia. Yllätys, yllätys Hugo Simberg onkin Suomen kuuluisin symbolistimaalari, jonka töistä maailmanlaajuisesti tunnetuin lienee "Haavoittunut enkeli". Tämä hyvin karu mutta syvälinen maalaus tuli alun perin Tampereen tuomiokirkkoon, jonne se sai kaverikseen "Kuoleman puutarha" -taulun. Kyseistä kirkkoa Simberg koristeli myös muilla mielenkiintoisilla ja huomiota herättäneillä maalauksilla (jos res-

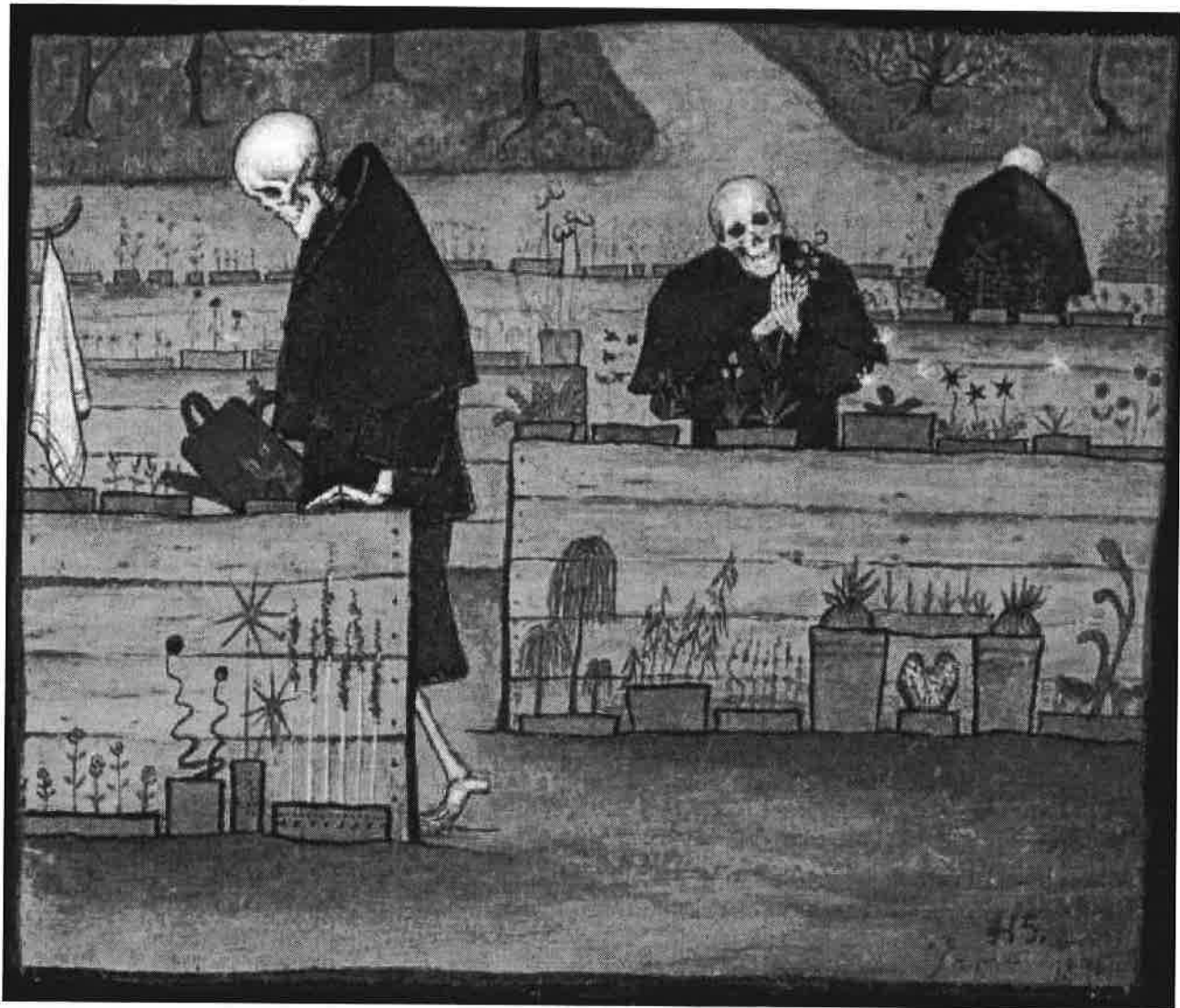
su ei nyt tiedä, mistä puhutaan, hän ottaa asiasta selvää heti).

Kokonaisuudessaan Simberg maalasi erikoisen kokoelman kuolemaan liittyviä tauluja, joista tunnetuimmat lienevät juuri "Kuoleman puutarha" ja "Kuolema kuuntelee". Näistä varsinkin jälkimmäisestä erilaiset symboliset asiat hypäävät

Olen taiteen suurkuluttaja

Hugo Simbergin Haavoittunut enkeli oli alkujaan nimetön teos (1903, 127x154 cm, öljyväri kankaalle)

Kuoleman puutarha
(1896, 15,8x17,5 cm, vesiväri paperille)

katsojaa vastaan: jo kuolema itses-
sänsä tekee teoksesta hyvin symboli-
sen. Saisin kirjoitettua tästä teoksesta
niin pitkän esseen, ettei kukaan muu
kuin taideharrastaja jaksaisi sitä lu-
kea. Toi-

sin sa-
noen
kirjoit-

taisin sen ja jättäisin hyllyyn homeh-
tumaan, kun en itse jaksaisi tarkis-
taa edes oikeinkirjoitusta. Miksi sit-
ten (ainakin minulle) "Kuoleman
puutarha" on tutumpi kuin "Kuole-
ma kuuntelee"? Missä tahansa pu-
hutaan Simbergin kuolemista ensim-
mäisenä on aina "Kuoleman puu-
tarha". Voisiko pelkkä ajatus kuole-
man puutarhasta olla niin umpiulot-
tuvuuksiin syöksyvä, että se tekisi
maalauksesta ylettömän symboli-

sen? Vai menenkö liian kauas? Ehkä
ihmiset pitävät siitä enemmän, kos-
ka siinä on nättejä kukkia. Just joo.
Kuolema on aiheena raskas eikä se
siitä kukkasilla kevenny kuin pinta-
puolisesti.

Onko ihmi-
nen sitten
syntyjä ä n

pinnallinen ja tarvitsee jotain niin-
kin vahvaa kuin kuolema saadak-
seen otteen todellisuudesta? Eikö
muu taide riitä siihen tarkoitukseen?
Onko taideteoksen tarkoitus olla to-
dellinen? Onko kuolema todellista?
Tässä aiheita teille, filosofit, ellette
jo ole niihin tarttuneet (ressut miet-
tivät hetken, mutta päättävät aloit-
taa keskustelun vasta luettuuan ko-
konaan mahtavan Pärskettä -leh-
den).

Kuolema-aiheisten taulujen
vastapainona on sitten enkeli-maa-
laus. Simbergin "Haavoittunut en-
keli" on minun ehdoton suosikkini
kaikista tietämistäni tauluista. Se ero-
aa suurimmasta osasta muita Sim-
bergin töitä toteutustavallaan: enkeli
on öljyvärimaalauksena kun taas kuole-
mat ovat vesiväritöitä. En uskoisi sitä
Simbergin maalaukseksi ellen tietäisi
totuutta ja sitten on vielä tämä (suo-
ra lainaus netistä löytämästäni tieto-
paketista, tärkein asia kursivoitu):
"Hugo Simberg ei koskaan suostu-
nut selittämään töitään. Kun häneltä
selityksiä kysyttiin, hän kehotti vain
jokaista näkemään niissä mitä ha-
lusi. Hän toivoi niiden koskettavan
ihmisten sisintä, saavan ihmiset it-
kemään syvällä sisimmissään. Kun
Simberg ensi kerran asetti näytille

PÄRSKEITÄ

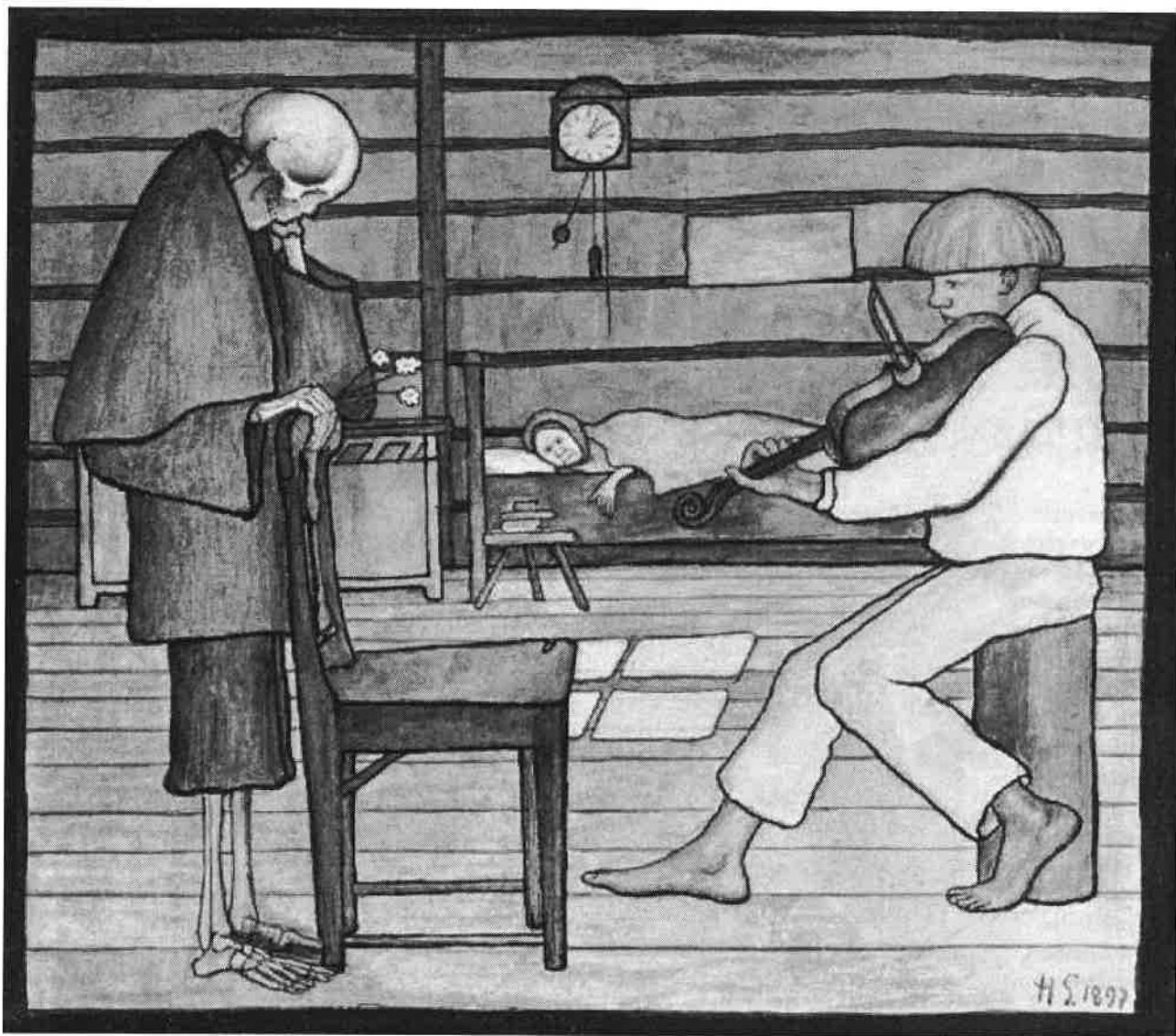
Haavoittunut enkeli (1903) -maalauksen, hän pani sille näyttelyluetteloon nimen kohdalle vain viivan. Pieninkin vihje työn sisältöön olisi tuntunut liian osoittelevalta. Haavoittunut enkeli syntyi pitkän ja raskaan, koko talvikauden kestäneen sairauden jälkeen. Työ on nähty taiteilijan vertauskuvallisena kertomuksena kärsimyksen kautta saavutetusta voitosta. Toisaalta teoksen varhaisimmat hahmotelmat on tehty jo kauan ennen sairastumista. Joka tapauksessa maalauksella oli Simbergille itselleen hyvin suuri merkitys. Suunnitellessaan elämänsä laajinta työtehtävää, Tampereen tuomiokirkon koristelua, hän liitti sinne mukaan kaksi itselleen läheisintä te-

osta, Kuoleman puutarhan ja Haavoittuneen enkelin."

Minuun vetoaa juuri teoksen nimetön sanoma. Simberg ei nimenyt enkeli-teostaan. Se oli nimetön, kunnes joku (täysi idiootti) meni nimeämään sen "Haavoittuneeksi enkeliksi". Mikä häväistys(toisten töitä ei saa pilata)! Taululla olisi paljon enemmän voimaa ja sanomaa ilman nimeä kuin tuollaisen leimaavan lausahduksen kanssa. Mutta nyt kaikki tietävät vain Simbergin "Haavoittuneen enkelin" eivät sitä kaunista enkelimaalausta, minkä minä opin siinä näkemään ennen kuin luin viereisestä lapusta sille annetun nimen. Ihmiset näkevät taulun ja nimen ja toteavat: "No,

mutta siinä ON haavoittunut enkeli!" ja menettävät heti sen sanoman, jonka minä löysin nimettömästä taulusta.

Taide on kaunista. Taide on puhdasta. Mutta kuten juuri opimme, on taidekin menettänyt kasvonsa taiteelta sokean henkilön alettua harrastaa taidetta. Eli älkää luottako kriitikoihin vaan omaan vaistoonne. Antakaa taiteen puhua teille, kuunnelkaa sen laulua, nähkää sen sisälle ja vaikka läpi. Kukaan ei voi kertoa teille, mitä teidän pitäisi nähdä jossain työssä. Joku voi tietysti yrittää, mutta siinä vaiheessa jokainen ressu osaa sanoa Ei. Minä tiedän itse, mikä on taidetta minulle ja mitä se minulle merkitsee.

Kuolema kuuntelee
(1897, 14,6x16,8 cm, vesiväri paperille)

Forza Azurri!

Kaiken tuntemamme Kiina-projektin ja Kiinan kanssa tehdyn yhteistyön ohella toimii Resson lukiomme yhteistyössä myös muiden maiden koulujen kanssa. Yksi näistä on italialainen Liceo Scientifico Statale eli Valtion tieteellinen lukio. Koulu sijaitsee joitakin kymmeniä kilometriä Napolista olevassa pikkukaupungissa Pompeijin lähellä.

Tänä keväänä joukko italialaisia lukiolaisia kävi viikon vierailulla täällä Suomessa. Jonkin aikaa oli tosin epävarmaa pääsivätkö italialaiset tänne, sillä Italian opetusministeriö oli kieltänyt oppilaita matkustamasta Irakin sodan aiheuttaman terroriuhan vuoksi. Onneksi SARS-tauti epäilyt eivät sentään pelottaneet heitä liikaa, ja italialaisystävämme pääsivät tulemaan tänne Suomeen.

Italialaiset, niin kuin meidät ressutkin, jaettiin neljään ryhmään. Kukin ryhmä tutustui neljään eri aiheeseen, joita olivat musiikki, taide, historia ja kirjallisuus. Ohjelmaan kuului heidän eri ryhmille järjestettyjä käyntejä sekä yhteistä ohjelmaa mm. tutustumista Helsingin keskustaan, vierailuja tunneilla, Kiasma, Mannerheim-museo, Linnanmäki, Suomenlinna, Urho Kekkosen mu-

seo, Ainola, Halosenniemi, Vita Brevis-esitys Teatterikorkeakoulussa ja jalkapalloa. Lisäksi italialaisilla oli myös omaa ohjelmaansa, kuten vierailu Italian suurlähetystöön.

Minunkin luonani asusti yksi italialainen mukavanoloinen poika. Itse en osaa hirveästi italiaa, eikä hän osannut paljon englantia, jo-

ten puhuimme välillä vähän jopa ranskaa -mutta silti ymmärsimme aika hyvin toisiamme. Tosin puhuttuani muiden kanssa ilmeni, että olinkin onnekas, sillä jotkut italialaisista eivät osanneet juurikaan englantia; sanakirjatkin olivat tulleet tarpeeseen.

Suomalaisten ja italialaisten tapojen ero oli suuri. Esimerkiksi ruoka-ajat ovat erilaiset, joten italialaisilla oli vaikeuksia ymmärtää meidän tapojamme ja sopeutua niihin.

Italialaiset ovat käytökseltään erilaisia, kuin me suomalaiset. He ovat avoimia, iloisia, sosiaalisia ja eloisia. Heidän ensivaikutelmiaan Suomesta olivat hiljaisuus, liikenteen vähyys ja kylmyys (Italiassa kun oli ollut 32 C ennen heidän lähtöään). Myös valoisuus aiheutti ihmetystä, ja siinä me sitten pääsimmekin selittelemään heille keskiyön auringosta.

Tätä juttua kirjoittaessani italialaisvieraamme ovat olleet Suomessa vasta reilun päivän, ja hyvin on sujunut tähän mennessä. Luultavasti luvassa on vauhdikas viikko täynnä temperamenttia ja impulsiivisuutta.

Ensi syksynä osa meistä ressuista puolestaan lähtee vierailulle Italiaan ja tutustumaan heidän kouluunsa ja paikalliseen kulttuuriin.

Kulttuuriviikko 5.-7.5.03

"Ole lapsi - edes päivä tai kaksi"

Maanantaina 5.5 varmaan itse kukin meistä lampsi kouluun vappuhulinoiden ja juhlinnan väsyttämänä, ajatuksissaan vielä siman makea tuoksu ja tippaleipien varsin mielenkiintoinen ulkonäkö, josta riitti keskustelua yön railakkaina tunteina. Monet varmasti myös voivottelivat hauskanpidon väliaikaisuutta lähestyessään koulun tuntuksi käyneitä

portteja ja valmistautuivat henkisesti aivan tuiki tavalliseen koulupäivään. Koulun pihalla odotti kuitenkin

iloinen yllätys: ihka aito pomppulinna! Mikä ihmeen juttu tämä nyt oikein oli? Piilokamerako? Ahkeralla aivonystyröiden hieronnalla muististani kumpusi seuraavainlainen ajatus: "Ai niin, nyt on kultsaviikko!"

Toukokuinen kulttuuriviikko, toverillisemmin ihan kultsaviikko vaan, on muodostumassa jokavuotiseksi traditioksi koulussamme. Traditio- sanaa kammoaville sanoisin, että tradition ei tarvitse aina tarkoittaa paikalleen jämähtänyttä ja vuodesta toiseen samanlaisena toistuvaa toimintaa, sillä ainakin tämän vuoden kulttuuriviikko oli hyvin kaukana siitä. Viime vuodesta oli selvästi otettu oppia (ei edellisessä kultsaviikossakaan mitään vikaa ollut) ja järjestelyt rullasivat entistäkin sutjakkaammin, mistä kuuluu kiitos OPKH:lle ja tietysti myös koko oppilaskunnalle (eli meille kaikille oppilaille). Kolmipäiväiseksi lyhennetyn kulttuuriviikon teemaksi otettiin "Lapsuus", mikä sopi mielestäni

mainiosti meille murrosiän ohittaneille pikkuaikuisille, jotka otamme asiat välillä vähän liiankin vakavasti. Oppilaille annettiin ihan virallisesti lupa olla vähän hassuja ja lapsellisia. Minä ainakin otin neuvosta vaarin ja muistelin antaumuksella niin lapsuuteni traumoja kuin onnenhetkiäkin.

Kulttuuriviikon ohjelma oli uskottomasti monipuolinen ja oppilaille oli jär-

jestetty kaikenlaista häppeninkiä lähes jokaiselle oppitunnille (opettajien kauhistukseksi tai kenties helpotukseksi - mene ja tiedä!). Oli luentoja, leikkejä ja kisaa jos jonkinmoista. Ainoa ongelma oli, että ihminen ei millään voi olla kahdessa paikassa yhtäaikaa, joten älkää välittäkö, jos en tässä mainitse kaikkia mielestänne mainitsemisen arvoisia tapahtumia kultsaviikon ajalta.

Maanantai alkoi tosiaan luopaavasti, kun huomasin kouluun tullessani Kalevankadun puoleisella pihalla ihan kuin olisimme hurautaneet pahemman kerran! tullut todella jännittävä. Oppilaat veivät voiton tällä kertaa ja voitto maistui selvästi suloiselta, koska joukkueen jäsenten jännittyneet ilmeet sulivat ilmeisen onnellisiksi hymyiksi.

Riemunkiljahdukset kaikuiivat varmasti pihalta Mannerheimintiel-

le asti, mutta eipä tuo haitannut, sillä lapsi saa leikkiä, kun lasta leikityttää. Aamupäivällä meitä viihdytti myös Eke Okpo luennoimalla nigerialaisen lapsen ja nuoren elämästä sekä nigerialaisista siirtymäriiteistä. Voisi jokainen mielessään miettiä, että kuinka aikuisia sitä tosi asiassa ollaan, kun olemme käyneet läpi lällyt länsimaiset aikuistumisrituaalit, emmekä esimerkiksi keränneet nigerialaiseen tapaan yksin polttopuita metsästä ja valmistaneet ruokaa koko kylälle.

Seuraavaksi oli vuorossa todellinen henkien taisto, kun koulun Alias-mestarit (Vienna Rossi, Terhi Paikkala, Johanna Salo ja Anna Korhonen) ja opettajien joukkue (Jukka Hatakka, Johanna Jämsä, Tiina Tapola ja Veli-Pekka Lehtinen) kohtasivat pelilaudan äärellä. Peli näytti aluksi olevan täysin huippukuntoon itsensä piiskanneen oppilaiden mestarijoukkueen hallinnassa ja he näyttivät jossain vaiheessa olevan puolet nopeampia kuin opettajat. Sisäpiirijutut lentelivät puolin jos toisin ja saimme myös hieman lisää tietoa opettajien salamyhkäisen ulkomaanmatkan tapahtumista. Loppua kohden välimatka joukkueiden välillä kaventui, muttei tarpeeksi,

Ihan kuin olisimme hurautaneet pahemman kerran!

jotta kisasta olisi tullut todella jännittävä. Oppilaat veivät voiton tällä kertaa ja voitto maistui selvästi suloiselta, koska joukkueen jäsenten jännittyneet ilmeet sulivat ilmeisen onnellisiksi hymyiksi.

Tiistai oli täynnä magiaa, kun koulun käytävillä kierrellyt taikuri (juu-u... meillä on sellainen ihan omasta takaa) esitti ihmeellisiä

temppujaan ja höynäytti oppilaita useamman kerran taitoillaan. Sekä maanantai- että tiistai-iltapäivinä oli mahdollisuus leikkiä lapsuudesta tuttuja leikkejä Vanhan kirkon puistikossa. Ainakin maanantain leikkituokio sai suuren suosion ja muutamat slovakialaiset (siis kumpi maa on parempi jääkiekossa... slovenia vai slovakia??!!) jääkiekokofanit töllistelivät erikoislaatuista menoamme, kun leikimme perinteikästä suomalaista "Hurahura häitä"-leikkiä. Ihan kuin olisimme hurahaneet pahemman kerran! Leikimme myös muun muassa evoluutioleikkiä, kiinalaista peiliä ja väriä. Muistuu mieleen? Kannattaa kokeilla joskus, jos vaikka "vanhat" vielä muistaisivat miten leikittiin.

Lapsekas meno jatkui keski- viikkona psykologi Keijo Markovan luennolla, jonka voisi tiivistää muutamaaan muotoilemaani lauseeseen: "Koskaan ei ole liian myöhäistä saada onnellista lap-

välitunnilla pääsimme legopalikoilla rakentamisen makuun Lego-kilpailussa. Aikaa teoksen luomiseen oli viittisen minuuttia ja aiheena "Seuraa johtajaa". Kilpailuajassa syntyi monenlaista legopalikkatornia ja symboliikat vaihtelivat rajun modernistisista jopa lähes utopistisiin näkemyksiin asti. Voiton kahmi itselleen joukkue, joka oli rakentanut Suomen jääkiekkomaajoukkueen pelitaktiikan ja teema oli kieltämättä ajankohtainen. Pojilla taisi olla myös hieman selvännäkijöiden kykyä, kun he selittivät suomalaisten huonoa pelitaktiikkaa, sillä jo seu-

raavana päivänä Suomi putosi jatkosta jääkiekon MM-kisoissa.

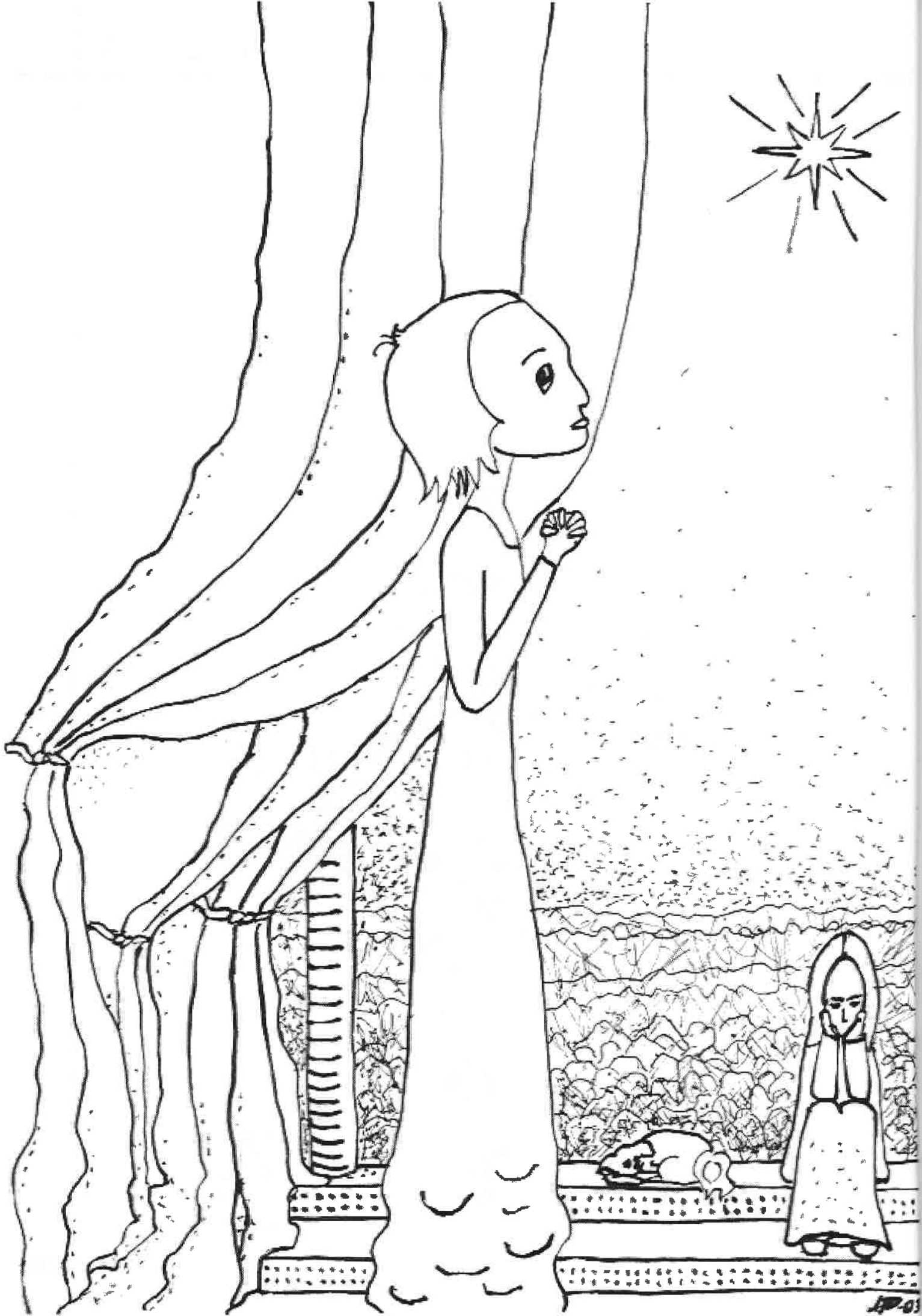
Kulttuuriviikon kruunasi kultsagaala, jossa nähtiin jälleen kerran taituutta ja hienoja akrobatiaesityksiä. Esityksiä katsellessani tunsin hienoista haikeutta, koska tiesin kultsaviikon loppuvan pian. Voi harmi, niin moni kiva tapahtuma jäi näkemättä, mutta toisaalta paljon tuli tehtyäkin. Mieltäni kuitenkin lämmitti mielikuva koulussamme kultsaviikolla vierailleiden norjalais- ten ja venäläisten ilmeistä, kun he katselivat koulun seinillä roikkuvia barbilautasia, serpentiinejä ja ilmapalloja. He saivat varmasti erittäin mielenkiintoisen kuvan suomalaisesta koulujärjestelmästä.

Jos jotain kultsaviikosta voisi oppia (niin... koulussahan ollaan oppimista varten), niin ainakin sen, että pidetään itsemme lapsina ja jos ei lapsina niin ainakin lapsenmielisinä, JOOKOSTA(Pelle Hermannin sanoi aina niin, muistatteko?)?!!!

suutta -tyylinen selittely on puppu, sillä tehty on paha saada teke- mättömäksi. Mutta kos- kaan ei ole liian myöhäis- tä käsitellä lapsuutensa trau- moja ja hyväksyä ne osaksi omaa, henkilökohtaista histori- aansa." ja lohdutukseksi itsenäisty- misestään suurta melua pitävälle "Emme ole koskaan synnyttyämme tähän maailmaan tunteneet itseäm- me osaksi äidin persoonallisuutta niin kuin Mahlerin teoria väittää, vaan olemme aina olleet mielessäm- mekin yksilöitä. Tämän pitäisi aut- taa itsenäistymisessä..." Ruoka-

AP-03

Sanottua spesialiaali

"Missäs minun kaikki mussukkaiseni ovat?"

"Turpa kiinni sorsat!"

"Kierkegaard oli tanskalainen, eli sen nimeä ei äännetä 'kierkegaard', vaan menette tuonne meidän koulun ruokalaan ja haette sieltä perunan suuhunne ja yritätte sanoa 'Kierkegaard'..."

(Puhuttiin siitä, että tutorit eivät saa kertoa huonoista opettajista...)
"Silloin iskee kyllä semmonen nyrkkinsuuri ettei kannata yrittääkään!"

"Paris, oh la la ... Helsinki, c'est rien!"

"Voisitte kirjoittaa tänne oman etukirjaimenne ja sukukirjaimenne."

"Jos kysytte teidän matematiikan opettajilta, että mitä luvut oikeastaan on, niin huomaatte että ne vastaukset menee mukavasti vinksin vonksin ja viipula vaapula vai miten sille pitkätossulle kävikään."

"Eli voitte mennä lipauskeräykseen, joka on siis 4. 4. "

(Torstaiamuna...) "Mä en tiedä onko mun velvollisuus kuunnella aamunavauksia."

"Tää on tämmönen tarkk' ampuja eli raak' aine."

"Hyvin käytännönläheinen esimerkki: teitä kävelee kadulla vastaan suora ja te haluatte tietää, onko pari pistettä sillä."

"Jos on Stockalla joskus aikaa, ni

voi kysyä jotain, jolla voi väikyttää. Sit on hauska nähdä, mitä saa."

"Albiinomies haluaa avioitua sisarensa miehen veljen kanssa."

"O-ou, tulipas syödyksi!"

"Vähitellen hautaa kohti vajoavia yksilöitä."

"Se ei tarkoita sitä, että suvullinen lisääntyminen tapahtuu sukulaisten kanssa ja suvuton lisääntyminen ei-sukulaisten kesken."

"Tän kurssin aikana kuolee paljon ihmisiä."

"Me hajotetaan Neuvostoliitto tän kurssin lopussa."

"Jos ette tee näin ja näin, niin täältä kohta pesee ja linkoa."

"Hyvää päänsisäistä ja nähdään ensi viikolla."

"Voi olla, että joku on tän nähny jo yläasteella, mutta ette te niistä kuitenkaan jälkeenpäin mitään muista."

"Malleista näkee, et ne ei kingistä kykenis nielemään."

"Yhtäkkiä mä huomasin seisovani sellasella rakennustelineellä sillee, viittiks jätkä vähän väistää."

"Tiedättekö mitä? Musta tuntuu, et te ootte tän kurssin tarpeessa."

"Kuka tietää, miten tätä koulua lämmitetään? Oikea vastaus ei ole, että huonosti."

"Voi että! Miten te voitte olla noin hölmöjä?"

"Sopisko, että äänittäisin nää tunnit teille ja sit painaisin nappia ja lähtisin kotiin."

"Te ootte tosi epämääräisessä koulutuksessa nyt, eiks niin?"

"Taas oli Hesarissa Ressusta. Aina vaan Ressu, Ressu... Miksei joku Jakomäen lukio?"

"Leninin vois heittää monttuun koko ukkelin. Tai tietysti, jos se olis myytävänä, mä voisin ostaa sen ja käydä sen kanssa parvekkeella jotain keskusteluja."

"Paitsi sitten on eksaktia tietoa, kun väittelen Hitlerin ideologian kehitymisestä. Väitöstilaisuus pidetään Hesperian suljetulla osastolla. Ei juomatarjoilua."

"Jos joku Lipponenkin on sukua Kaarle Suurelle, niin kyllä perkele minäkin oon!"

"Pyydän teitä muodostamaan rersuhenkisiä läheisriippuvaisuusryhmiä."

"Minä muutan toiseen apteekkiin. Minun täytyy ruveta käyttämään Joutsen-apteekkia, joka on ainoa tyylikäs apteekki tässä kaupungissa."

"Kyllä kai minäkin maksaisin mielelläni muutaman tonnin, jos saisin pillerillä laihdutettua itteni."

"Maailman vanhin ammatti on tunnettu jo kauan aikaa, puhutaan, että se olisi jopa ensimmäinen ammatti suorastaan."

PÄRSKEITÄ

"Minä olin nuorena varsinainen kauhukakara. Jos siihen aikaan olisi ollut irokeesi, niin minulla olisi varmasti ollut sellainen, ja kaiken maailman lävistyksiset naamassa."

"Sit jenkit 1969 – sen kunniaks et mä synnyin – miehitti kuun."

"Muistakaa perusarvot kunniaan varsinkin prosenttilaskennassa."

"Jos mä saisin päättää, niin tiiättkö mitä tekisin? Menisin tonne Sestoon ostamaan jätskiä teille kaikille."

"Vaikka tekee kipeää, niin ei haittaa. Ihanaa fysiikka, ihanaa!"

"Kokeessa ei saa käyttää kännykän laskinta, kun siihen liittyy pieni turvallisuusriski. Siinä ei ole sulkuja."

"Ehkä hän yritti, että rankaise minua sensori, rankaise! Niitäkin oppilaita on olemassa..."

"Elävät fossiilit, joista minä en ole sellainen..."

"Ei voi kuitenkaan tapahtua niin, että poliisi ja koira synnyttävät poliisikoiran."

"He saattoivat mennä naimisiin pelkän naimisen..."

Oppilaat: "Me oltiin kuuntelemassa Kohin satuja."

Opettaja: "Vai Kohin satuja! Pitäisiköhän minun se satusetä sieltä kurrittaa?"

Ja vielä yksi oppilas: "Mä olin kuuntelemassa Kohin satuja."

Opettaja: "Kyllä se Kohi saa kuulla minulta satuja tämän jälkeen."

"Me emme saa enää haista ihmisille, meidän pitää haista sireenipensaille!"

"Nyt me lähdetään sitten tekemään sapuskaa."

"Shell oli upottamassa yhtä öljylauttaa tonne Stockmannin, ei kun Skotlannin pohjoispuolelle."

"Tein syrjähyppyn lisääntymisen yhte-

ydessä."

"Ja mä paan sitten kaiken maailman kyllät teitä kyttäämään."

"Kannattaa tähdätä mahaan tai vaikka vähän alemmaksikin..."

"Jos jotain hinkkaa liikaa niin kyllä se lopulta menee puhki."

"Tämä oli silloin kun planeetat kiersivät vielä maata..."

"Jos mä menen pankkiin ja vedän sukkahousut päähän, kun mä tulen ulos sieltä, se muutos rahatilanteessa on yleensä positiivinen."

"Ootteks te viimeaikoin kuunnellu et minkälaista musiikkia ambulanssit soittaa? Mä oon, ja oon huomannu et se on huonontunu iha sairaasti."

"Se ero on yhtä suuri kuin hyttysen... joku Itämeressä."

"Aina välillä tuntuu siltä, että toista ihmistä on helpompi ymmärtää kuin hiukkasta."

"Don't look so sad. It's Monday morning, you have a wonderful week ahead of you, you're going to learn many interesting things&you love it."

"Mä monistan tän teille, mutta enpä monista vielä, hähähä."

"Jos joku kirjoittaa näin ylioppilas-kirjoituksissa, nii mä tuun ja katkon teiltä kynät. Ja ostan uusia tilalle, joilla voi sitten kirjottaa oikein."

"Jos mä perustan joskus tyttöbändin, mun ekan hitin nimi tulee olemaan 'Mä etsin ämmää seuraavaa'."

"Mä en usko et te ootte ihan tosissanne nyt. Opettaja vaan kysyy niin tyhmiä kysymyksiä, et te ette viiti vastata."

"Jos olisin huonotapainen, käyttäisin alatyylin ilmauksia tässä."

"Täähän on tuttu sana teille tää loppukokoonpuristuma. Se on se tunne just ennen koetta."

"Kvantti on yksilö!"

"Kuka haluais tän yo-kirjoituksiin?"

"Kuka haluais nyt hirttää mut? Ai, vaan kaks, hyvä."

"Ja kun me tuo aika ratkaistaan silleesti vipottaen..."

"Muistatteko silloin kun olitte pieniä? Olitte pieniä ja olitte fysiikan neloskurssilla? Joka oli niin traumaattinen kokemus, että sen jälkeen mielellään unohtaa kaiken."

"Tää on krusiaalisen kriittinen pointti."

Opettaja heittelee taulusientä ilmaan. "Tää on kivaa! Tän takia kannatti ruveta fysiikanopettajaksi."

"Virheistä mä oon oppinu yhen asian. Ja se on se, et mä teen niitä."

"Äidinkielen tarkoitus on saada teidät skitsofrenian partaalle."

"Mulla on nyt vähän selianen olo kuin hanhia syöttäis."

Oppilas: "Meidän kaivovedessä oli radonia kolme kertaa yli turvajarajojen." Opettaja: "Ilmankos sä säteilet niin hyvin!"

"Pilkku pannaan, ei laiteta."

"Jos vaikka joku Eelin heittäis Agnesin ikkunaan kiviä... Mä näin eilen sen Fucking Ämälin, ja se kau-punki oli kaunis."

"Naiset saattoivat kulkea ennen Vaasan kruunu takapuoleltaan."

"Miehet niinsanotusti päättävät perheen asioista, se on heidän omatunnon tärkeää... mutta naiset aina sen pään kääntävät!"

"Miehet pitää kouluttaa, etteivät he rupea vastarintaan. Heidän itsetuntonsa saattaa muuten kärsiä."

"Pojat ovat jotenkin heikompia syntymässään ja viettävät vaarallisempaa elämää, joutuvat enemmän onnet-

tomuksiin."

"Afrikka on nimeomaan sellainen maa, että..."

"Titanic upposi, mikä vuosi? Kylki... hehehe."

"Miten mitataan talon korkeus ilmapuntarin avulla? Mennään talonmiehen luo ja sanotaan, että saat hyvän ilmapuntarin, jos kerrot kuinka korkea toi talo on."

"Jompsinkumpsin."

"[höhren sii] nyt! Minulla on niin hyvä kielitaito että käytän sitä miellänni joka paikassa."

"Koulu on varmaan saanu näit jollain spesiaalihinalla ison läjän."

"Voisin huutaa et seksii, seksii..."

"Maanantaiamun vapina ... (osoittaa piirtoheitintä) Sillä on ollut rankka viikonloppu."

"Tämä tehtävä on vuoden 96 ylppäreistä eli neljä vuotta sitten."

"Ressun ei tule olla käytökseltään infantili ja denegeroitunut."

"Laivathan kulkee sitä maanpintaa pitkin."

"Yo-vaiheessa voi sit käyttää sanaa "vapausota", eiköhän ne sensoritkin oo oikeistolaisii..."

"Jos te ette tota tajunnu, niin voitte mennä takas Jakomäen yläasteelle...unohtakaa et mä sanoin ton."

"Se on pelkkä myytti, että Kolumbus olis kuollut kuolleena."

"Ja koko tästä roskasta eli höskästä tulee hedelmä."

"Se tulee myöhässä mutta niin tulee säätiedotuksetkin."

"Joka tapauksessa, ilman että yhtää tsyrkkää olisitte sieltä bongannu..."

"Ei politiikassa oo ketään hyviä ihmisiä, ne on kaikki suorastaan perseestä. Jos osotatte mulle yhenkin hyvän, niin saatte kurssista kympin."

"Hyvällä ulkonäöllä voi päästä vaikka USA:n presidentiksi."

"Urholla on presidentin vehkeet, hahhahhaa"

"Turpa kii ja seiso siellä!"

"Suomi kehittyi karpäseksi il maailmansodan aikana."

"Siinä tulee vähän rakkauttakin mukana. Ei se mittään haittaa, te ootte just siinä iässä."

"Se on mun mielipiteeni ja myös silloin teidän mielipiteenne tän kurssin ajan."

"Kasvatustiede on suurinta huijausta maan päällä."

"Haloo zombit, herätkää!"

Elina Arko

Pärskeitä voittoon

Koulumme lehti Pärskeitä osallistui Helsingin Sanomien ja Nuorten akademian järjestämään tuki-lehti-kilpailuun joulukuussa. Ilahduimme suuresti, kun maaliskuun lopulla saimme tietää, että tuomaristo oli ihastunut lähettämämme lukuvuoden ensimmäiseen numeroon. Pärskeitä valittiin parhaaksi kahdestakymmenestä kilpailuun osallistuneesta lehdestä. Tiukassa kilpailussa toiseksi sijoittui Kallaveden yhteiskoulun Oras-lehti ja kolmanneksi Ori-mattilan Syys-Infarkti.

Kilpailun voitto antoi lehden tekijöille tärkeää kannustusta. Pärskeitä sai rakentavaa palautetta ja kehuja erityisesti monipuolisesta sisällöstä ja huvittavista jutuista: "Sanottua-palsta on juuri niin parodinen kuin elämä." Kiitos kuuluu siis myös puheliaille opettajille!

Kilpailuun osallistuneissa lehdistä oli tuomariston mukaan "asiaa, mielipiteitä ja hauskuutta sekä useimmissa mukavaa me-henkeä, joka hyvin sopii koululehtiin."

Voittajana saimme "palkinto-

matkan" Sanomatalon Pisteeseen tutustumaan simuloituun lehden tekkoon. Pärskeiden toimituskunnan vierailun kruunasi kakkukahvit Sanomatalon edustavissa konferenssitaloissa. "Syökää nyt sitä kakkua, olkaa hyvät, ottakaa lisää vaan, kaikki täytyy syödä pois!" Vieraista pidettiin hyvää huolta, ja visiitti olikin mielenkiintoinen ja antoisa. Aika näyttää, kuinka moni meistäkin vielä palaa Sanomataloon...

